

ת"פ 52576/07/15 - מדינת ישראל נגד אצ'נף טדסה, לאיו צ'קלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

11 ספטמבר 2016

ת"פ 52576-07-15 מדינת ישראל נ' טדסה(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת דבורה עטר
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
1. אצ'נף טדסה (עציר).
2. לאיו צ'קלה (עציר).

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד שרה טל
ב"כ הנאשם 1 - עו"ד איתי בן נון ועו"ד רחל גססה
ב"כ הנאשם 2 - עו"ד שירן ברגמן
הנאשם 1 הובא באמצעות שב"ס
הנאשם 2 התייצב

הכרעת דין

פתח דבר

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשים התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ושוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום ביום 11/7/15 בשעת בוקר מוקדמת יצא אוובי גברצלה (להלן: "**המתלונן**") ממועדון סנוקר הממוקם ברחוב זלמן שניאור 16 בשכונת רמת אליהו, בראשון לציון (להלן: "**הסנוקר**"). בעת יציאתו מהסנוקר הבחין המתלונן בדרש רדה (להלן: "**רדה**") והציע לו להתלוות אליו לפאב של יונס הממוקם בקרבת מקום (להלן: "**הפאב**"). בשלב זה הצטרפו אליהם הנאשמים והארבעה ישבו בפאב מספר שעות ושנו בירה על חשבון המתלונן.

בסמוך לשעה 09:30 יצא המתלונן מהפאב ושם פעמיו לעבר רחוב משורר השואה. הנאשמים, אשר קשרו קשר לשדוד אותו, צעדו בעקבותיו ובהגיעו לאותו הרחוב החלו לתקוף אותו כאשר הנאשם 1 אוחז בצווארו והנאשם 2 מפליא בו את מכותיו מאחור בגבו ובראשו. במהלך התקיפה הפילו הנאשמים את המתלונן ארצה וגררו אותו לסמטה בין הבניינים. המתלונן התנגד, קם ונמלט בחזרה לרחוב כשהוא זועק לעזרה, בעוד הנאשמים רודפים אחריו. הנאשם 2 הדביקו והפילו ארצה. באותה העת הרים הנאשם 1 אבן גדולה והיכה באמצעותה בחוזקה בראשו של המתלונן מספר פעמים עד שאיבד את הכרתו.

בעוד המתלונן שרוע ארצה מדמם ומחוסר הכרה נטלו הנאשמים מכיסיו את מכשיר הטלפון הסלולרי שלו מסוג נוקיה, 40 ₪ במזומן וכן את ארנקו ובו 400 ₪, שטר של 50 פרנק צרפתיים, שיק על סך של 7,177 ₪ משוך על שם המתלונן ומסמכים אישיים ונמלטו מן המקום.

עמוד 1

המתלונן הובהל לבית החולים "אסף הרופא" כשהוא מעורפל הכרה וסובל מחבלת ראש וחתך בקרקפת שאוחה באמצעות סיכות וכן מחבלות בפניו ובגפיו.

המענה לכתב האישום

3. הנאשם 1 כפר בכל המיוחס לו וטען כי בעת הרלוונטית, בשעה 09:30, שהה בביתו.
- הנאשם 1 אישר כי ביקר בסנוקר בשעה מוקדמת יותר ואולם שלל כי הצטרף למתלונן, ביחד עם הנאשם 2 ורדה או כי שתו יחדיו בפאב.
- הנאשם 1 לא חלק על החבלות שנגרמו למתלונן, כמפורט בכתב האישום ואולם שלל כל קשר לגרימתן.
4. הנאשם 2 כפר בכל המיוחס לו ושלל כי פגש במתלונן או כל היכרות עמו.
- לטענתו באותו המועד הגיע לסנוקר לבדו, בשעה 02:00 לערך, שהה במקום עד לשעה 06:00 לערך ושב לביתו.
- גם הנאשם 2 לא חלק על החבלות שנגרמו למתלונן, כמפורט בכתב האישום ואולם שלל כל קשר לגרימתן.

תמצית גרסת הנאשמים בבית המשפט

5. הנאשם 1 שלל כל קשר למתלונן או לאירוע.
- לטענתו במועד הרלוונטי בשעה 03:00 לערך יצא מביתו לכיוון הסנוקר על מנת לרכוש סיגריות ולפרוע חובות, כשהוא לבוש בגדי עבודה, מכנסי דגמ"ח קצרים "וחולצה זרוקה" עם שרוול ארוך. בסנוקר שהה כמחצית השעה ובשעה 03:30 חזר ישירות לביתו, עלה על יצועו והתעורר בשעה 12:00.
6. הנאשם 2 שלל כל קשר למתלונן או לאירוע.
- לטענתו במועד הרלוונטי בשעה 02:00 לערך יצא מביתו לכיוון הסנוקר. הוא שיחק במקום ושתה בירה עד שעת הסגירה, 05:30-06:00 וחזר ישירות לביתו.

גדר המחלוקת

7. נוכח כפירת הנאשמים בעובדות כתב האישום, למעט בחבלות שנגרמו למתלונן, נדרשת הכרעה האם הוכחו העובדות במלואן, יסודות העבירות שהן מקימות וזיהוי הנאשמים כמי שנטלו חלק בביצוען.

דין והכרעה

8. נוכח גדר המחלוקת נדרשת תחילה הכרעה באשר להוכחת מהלך האירוע ונסיבותיו, כמתואר בכתב האישום, ולאחר מכן באשר להוכחת מעורבותם של הנאשמים כמי שנטלו בו חלק.

מהלך האירוע ונסיבותיו

9. מכלל הראיות שיפורטו עתה שוכנעתי כי הוכחו במידה הדרושה בפלילים עובדות כתב האישום, באשר למהלך

האירוע ונסיבותיו ולאור זאת גם הוכחו מאליהן יסודות העבירות המקימות עובדות אלה.

עדות המתלונן

10. המתלונן הוא העד העיקרי עליו מבקשת המאשימה להשתית את הוכחת מהלך האירוע ונסיבותיו וכפי שיפורט בהמשך, גם את זיהוי הנאשמים במישרין כמי שנטלו בו חלק.

11. המתלונן העיד כי מוצאו מאריתריאה, הגיע לישראל כפליט כארבע שנים קודם לכן, מתגורר בשכונת רמת אליהו ועובד במסעדה בראשון לציון.

12. המתלונן תיאר כי ביום שישי, עובר לאירוע, היה בחופשה מהעבודה והגיע לסנוקר ביחד עם חבר, בשעה 02:00 או 03:00 לערך. בחלוף מחצית השעה עזב החבר את הסנוקר ואילו הוא נותר במקום עד שעת הסגירה, 05:00 ושתה וודקה.

13. הוסיף ותיאר המתלונן כי לאחר שעזב את הסנוקר ביקש מבחור נמוך קומה שהכיר במקום (רדה ד.ע.) כי ייקח אותו לפאב, הממוקם במרחק של 10 דקות הליכה. רדה היה בחברתם של שניים נוספים אותם הגדיר המתלונן במשטרה כ"גדול" ו"קטן" ותיאר את לבושם ומבנה גופם כדלקמן:

" בערך אמרתי להם הבחור השמן שהיה בן 25. אמרתי שהיה גדול וקטן. על הגדול אמרתי שהוא בן 25, ואמרתי איזה בגדים לבש, הוא לבש חולצה לבנה ומכנסי ג'ינס. אמרתי שהוא בערך מטר 70. או מטר 75.

ש. והשני?

ת. בן 22. תיארתי אותו רזה ונמוך.

ש. זכרת מה הוא לבש?

ת. כן. לבן משולב משהו. ג'ינס כמו לבן.

ש. וחולצה?

ת. אני לא זכרתי את הצבעים." (עמ' 8 לפרוטוקול ש' 25 ואילך).

14. במהלך עדותו בבית המשפט, הצביע המתלונן על הנאשמים, כאותם השניים שהיו בחברתו של רדה ואשר התלוו אליו מהסנוקר לפאב. המתלונן זיהה את הנאשם 1 כמי שהגדירו כ"גדול" ואת הנאשם 2 כמי שהגדירו כ"קטן" (עמ' 5 לפרוטוקול ש' 16-18, וש' 30, עמ' 6 ש' 5, עמ' 7 ש' 19).

15. המתלונן סיפר כי ארבעתם הגיעו יחדיו לפאב, ישבו כל העת מסביב לאותו השולחן ושתו בירה על חשבונם, 2 או 3 משקאות כל אחד מהם. כמחצית השעה או שעה לאחר מכן, נסגר הפאב והוא עזב את המקום כששני הנאשמים בעקבותיו (עמ' 4 ו-5 לפרוטוקול).

המתלונן תיאר כי בחלוף מספר דקות נעצרו לפתע הנאשמים, כשהנאשם 1 לפניו והנאשם 2 מאחוריו. הנאשם 1

עמוד 3

אמר לו בעברית "מניאק, תיזהר ממני", אחז בחולצתו בכתפיו ובעורפו והיכה אותו בראשו ובעורפו. באותה העת כשראשו סחרחר הוכה על ידי הנאשם 2 ללא הרף, כשהוא אחוז בו מאחור, בכיס מכנסיו. עוד תיאר המתלון כי הנאשמים אחזו בצווארו והמשיכו להכותו בראשו ובעורפו וגררו אותו כשהוא מדמם למקום חשוך בקרבת עצים. כוחו לא עמד לו להתנגד, שכן המכה שקיבל החלישה אותו והוא נפל ארצה, על האספלט. (עמ' 5 לפרוטוקול ש' 30-32, עמ' 6 ש' 1 ואילך). בתשובה לשאלה **"עם מה נתנו לך מכות עם היד?"** השיב המתלון: **"לא ראיתי מישהו שמחזיק משהו ביד אבל המכות היו חזקות, זה היה עם משהו קשה ולא עם היד"**. (עמ' 7 לפרוטוקול ש' 8)

16. לדברי המתלון זעק לעזרה והבחין לפניו בבחורה ישראלית שהגנה עליו וצעקה "לא לא". לאחר מכן התמוטט כשראשו סחרחר עליו והתעורר בדרך לבית החולים, שם קיבל טיפול רפואי שכלל תפירת הפצע שנפער בראשו ושחרר לביתו בשעה 15:00-16:00.

17. עוד לדברי המתלון, הנאשמים נטלו עימם את כל שהיה בחזקתו: מכשיר טלפון, ארנק ובו תלוש משכורת, שיק, 2 כרטיסים של בנק לאומי ובנק הפועלים, 400 ₪, שטר של 50 פרנקים צרפתיים שמצא במקום עבודתו 4 חודשים קודם לכן (להלן: **"השטר"**) ומטבעות כסף שהיו בכיסו.

18. הוסיף והעיד המתלון כי בשבת בלילה, לאחר סיום החקירה במשטרה, ביקש לשוב לביתו ברמת אליהו ובדרכו פגש בנאשם 2 כשהוא רוכב על אופניים חשמליים (להלן: **"הפגישה"**).

וכך תיאר המתלון את שארע: **"סיימתי הלכתי למשטרה, וראיתי אותו בדרך הביתה. ראיתי אותו כשהוא על אופניים חשמליות, הוא ניגש אליי הסתכל אליי, הסתובב סביבי, אמרתי לו שמע מה עשית לי בראש, והראתי לו. ואמרתי לו שנתתי על זה עדות במשטרה. וביקשתי ממנו תביא לי את הארנק. הוא אמר לי תחכה לי. חיכיתי 20 דקות והוא לא חזר. והלכתי לבית שלי"**. (עמ' 10 לפרוטוקול ש' 11 ואילך).

מהימנות המתלון

19. המתלון גולל את מהלך האירוע בפרוטרוט, בפשטות ומבלי להעצים והתרשמתי כי המדובר בתיאור אותנטי ומהימן של חוויה שנצרכה בזיכרוננו והותירה עליו את רישומה.

20. לא נמצא מניע בעטיו יעליל המתלון על הנאשמים. המתלון אף היטיב לבטא זאת בספונטניות ואותנטיות בעת שבמהלך עדותו בבית המשפט הצביע על הנאשמים כאותם שניים שנקטו כלפיו באלימות ושדדו אותו והתקשה להבין מדוע גמלו לו רעה תחת טובה חרף כך כי בילו בחברתו בפאב ולגמו משקאות אלכוהוליים על חשבונו (עמ' 5 לפרוטוקול ש' 16).

21. גם בעקביותו של המתלון היה כדי לחזק את התרשמותי בדבר מהימנות גרסתו. גרעין הגרסה בא לידי ביטוי, חרף מצבו הרפואי של המתלון, שהקשה עליו את הדיבור, באמצעות מתורגמן, בפני פקד אוראל כהן, כבר בסמוך לאחר האירוע, עם יציאתו מחדר ההלם בבית החולים, לשם פונה לקבלת טיפול רפואי (ת/12). המתלון סיפר כי ישב בסנוקר והזמין מי שכינה "גמד אתיופי" לשתות משקאות אלכוהוליים על חשבונו. לאחר מכן ישב בפאב והזמין גם שניים אחרים לשתות משקאות אלכוהוליים על חשבונו ולאחר שיצאו החוצה תקפו אותו. המתלון אף תיאר והדגים את ממדי גופו הגדולים של אחד מהשניים.

בהקשר זה יצוין כי באחד המסמכים הרפואיים **מת/13** נכתב כי המתלון הגיע כשהכרתו מעורפלת וטען שאינו זוכר את האירוע. עם זאת במסמכים רפואיים נוספים מאותה העת צוין מפיו: "**שהותקף ונחבל בראשו**". זאת באופן העולה בקנה אחד עם הסברו של המתלון בבית המשפט באשר להיותו מעורפל הכרה ונעדר שליטה עד הגיעו לבית החולים והיותו מודע לאחר מכן לטיפול שעבר ולשיחות שקיים באמצעות מתורגמן לשפה הערבית, כפי שעלה מעדותו של פקד אוראל כהן (עמ' 20 לפרוטוקול).

22. באותה השיחה שקיים המתלון עם פקד אוראל כהן, בסמוך לאחר האירוע היה גם כדי להוות תמיכה לגרסתו כי חרף העובדה שלגם מספר בלתי מבוטל של משקאות אלכוהוליים לא איבד שליטה והיה מודע לכל המתרחש. (עמ' 16 לפרוטוקול מיום 24/9/15). אף היה בשיחה זו כדי לחזק את התרשמותי, כפי שיפורט בהמשך, שלא נפגמה יכולתו של המתלון לקלוט בחושיו את כלל המתרחש ולנצור בזיכרוננו את מראה פניהם של הנאשמים, חרף צריכת המשקאות האלכוהוליים. אף יצוין כי פקד אוראל כהן תלה את הקושי בהבנת המתלון במצבו הרפואי ולא בהיותו בגילופין ומנותק מהמציאות (עמ' 60 לפרוטוקול מיום 24/12/15).

23. אין עוררין כי המתלון נחבל כמתואר בכתב האישום והחבלות מוצאות את ביטוין במסמכים הרפואיים, שהוגשו בהסכמה, **ת/13** ובתמונות **ת/1** ומחזקות את העדויות באשר למהלך האירוע ותוצאותיו.

מאופן תיאור המתלון את מקור החבלות אף נלמדת מחויבותו לדיוק, היעדר ההעצמה והיותו מעורה במהלך האירוע, באופן המשליך גם על מהימנות הזיהוי. המתלון ציין כי מקור החבלות בגפיו בגרירתו על הקרקע, בעוד מקור החבלה בראשו בתקיפתו באמצעות "משהו קשה" ולא ביד. אמנם תשובה זו לא ניתנה באופן ספונטני אלא בתשובה לשאלה האם הוכה באמצעות היד בלבד ואולם המתלון אינו משיב אופן נחרץ כי הוכה באמצעות אבן, כפי שתואר על ידי עדות הראיה, אלא מציין מפורשות שלא ראה זאת ומתאר את תחושותיו כי הוכה באמצעות חפץ קשיח.

טענת ההגנה כי ממצאי החבלות שנגרמו למתלון ובעיקר בראשו, אינם מתיישבים עם תיאוריו באשר לעוצמת התקיפה שחוה לא נתמכה בראיות. לא זו אף זו, מהלך האירוע לרבות התקיפה באמצעות האבן, הוכח באמצעות עדות הראיה, כפי שיפורט עתה ונתמך בהימצאות דמו של המתלון על האבן, שאותרה במקום (**נ/3**) ומהווה תמיכה למהימנות המתלון באשר למהלך האירוע וחלקו של כל אחד מהתוקפים בגדרו.

24. כך הדבר גם באשר לפעולת הובלה והצבעה שערך החוקר אלכסיי פינסקר (להלן: "**החוקר**") עם המתלון (**ת/31**). במהלכה שחזר המתלון את מסלול ההליכה מהסנוקר לפאב וכן הצביע על השביל, כמקום בו הוכה ואכן נצפה במקום כתם של דם.

25. אישורו של הנאשם 2 בדבר התקיימות הפגישה וחלק ניכר מנסיבותיה מהווה גם הוא תמיכה למהימנותו של המתלון.

עדות ראיה לאירוע

26. לחלק ממהלך האירוע היו עדות אורלי זוהר (להלן: "**אורלי**") ונופר ניידורף (להלן: "**נופר**") המתגוררות בסמוך למקום התרחשותו (להלן: "**עדות הראיה**"). המדובר בעדות ניטרליות שנקלעו לאירוע שלא בטובתן והזעיקו את המשטרה, כמתועד בתמליל שיחות המוקד המשטרתי **ת/10**.

כל אחת מעדות הראיה הביאה לידי ביטוי מנקודת מבטה, אותו חלק של האירוע לו היתה עדה, באופן העולה בקנה אחד עם עדות המתלונן ועם עדות האחרת ויש במכלול העדויות כדי להוכיח את מהלך האירוע בכללותו ולבסס את עובדות כתב האישום.

עדות הראיה לא זיהו אמנם את הנאשמים עצמם כמי שנטלו חלק באירוע. ואולם היה בעדותן כדי לשפוך אור על מהלך האירוע ונסיבותיו ועל מאפייני הלבוש של הגורמים שנטלו בו חלק והשוני בממדי גופם. זאת באופן העולה בקנה אחד עם גרסת המתלונן ומהווה חיזוק למהימנותו הן באשר לעצם קרות האירוע ומהלכו והן באשר לאלה שנטלו בו חלק וליכולתו לקלוט בחושיו את כלל המתרחש ולנצור בזיכרונו את מראה פניהם של הנאשמים, חרף העובדה שצרך כמות בלתי מבוטלת של משקאות אלכוהוליים ולהשליך על מהימנות הזיהוי.

27. אורלי העידה כי בבוקרו של יום השבת שמעה קולות צעקה ופתחה את חלון חדר השינה. היא הבחינה בבחור שרודף אחרי אחר מכה אותו, דוחף אותו ארצה ובוטט בו. באותה העת הגיע בחור גדל ממדים לבוש בחולצה לבנה, הרים אבן בגודל של כ-20 ס"מ והטיח אותה חזר ושוב בראשו של הקורבן השוכב על הרצפה, בעוד הבחור האחר שממדי קטנים יותר, אווז בו.

לדברי אורלי, לאחר שהקורבן החל לדמם מראשו זעקה לעברם שירפו ממנו ואולם בלא הועיל. עוד לדברי אורלי שני התוקפים והקורבן היו שחומי עור, ממוצא אפריקאי.

גם אורלי הזעיקה את המשטרה כמתועד ב**ת/10**. היא נשמעת מתארת, בסערת רגשות, שהקורבן הוכה באמצעות אבנים, שותת דם על המדרכה וברקע נשמעות זעקות כאב.

28. הודעתה של נופר במשטרה, **ת/9**, התקבלה בהסכמה, חלף עדותה בבית המשפט. היא תיארה כי ביום שבת, 11/7/15, בשעה 09:30-10:00 שמעה צעקות רמות מחוץ לביתה. השוכב על המדרכה.

אחד מהתוקפים שהוגדר על ידי נופר "בעל מראה גוף בריא ורחב כתפיים" לבש חולצה לבנה עם כתוביות בחלקה הקדמי והיכה את הקורבן עם אבן בעודו שוכב על הרצפה. התוקף השני שממדי גופו היו קטנים יחסית לאחר, לבש חולצה שחורה.

עוד לדברי נופר בשלב מסוים עלה בידי הקורבן לקום והשניים רדפו אחריו עד שנעלמו מטווח ראייתה, תוך שהצעקות מהדהדות באוזנה. הוסיפה וציינה נופר כי פנתה לחדר אחר והבחינה מבעד לחלון בבחור הלבוש בחולצה הלבנה כשהוא בורח לכיוון הגינה ובאותה העת התקשרה למשטרה. (כמתועד בתמלול השיחות למוקד המשטרה **ת/10**, 100).

שעת האירוע

29. מכתב האישום עלה כי האירוע ארע בסמוך לשעה 09:30.

שעה זו מעוגנת בעדותה של נופר, כמפורט לעיל, אשר הזעיקה למקום את המשטרה. כך עלה גם מדו"ח הפעולה, **ת/4**, שערכה רס"ל נטלי בן נון, שהתקבל בהסכמה. בציינה כי ביום שבת 11/7/15 בשעה 09:35 לערך הוזעקה לרחוב משורר השואה 2 בראשון לציון בעקבות דיווח שהתקבל למוקד המשטרה 100 על אירוע אלימות ובהגיעה הבחינה בגבר השוכב על הרצפה ומדמם מראשו. שעת האירוע, כמפורט בכתב האישום, נלמדת גם מהמסמכים הרפואיים, **ת/13** ומעדותו של פקד אוראל כהן.

30. בעדותו העריך המתלונן כי האירוע ארע בשעה 06:30 לערך, קרי כשלוש שעות מוקדם יותר.

משעומת המתלונן בחקירה הנגדית עם פער הזמנים שב וציין כי האירוע התרחש בבוקרו של יום, לאור השמש וכי אינו יכול לאמוד את שעת התרחשותו במדויק מאחר ולא היה ברשותו שעון. כמו כן עמד על כך כי חווה אירוע אחד בלבד, זה המתואר בעדותו ומלבדו לא ארע במועד הרלוונטי כל אירוע נוסף (עמ' 14 ו-19 לפרוטוקול מיום 24/9/15).

31. הסברו של המתלונן כי מתחם הזמנים בעדותו מבוסס על הערכה בלבד שכן לא היה ברשותו שעון מקובל עלי. גם בנקודה זו היה המתלונן עקבי והגם שמדובר בנקודת תורפה, לא ניסה להשלים פרטים שלא היו ידועים לו ושב ותיאר את מועד האירוע על פי נתונים שקלט בחושיו, בוקרו של יום השבת ואור יום שמשי. אף אין בפער הזמנים כשלעצמו כדי לחתור תחת מהימנות המתלונן, בעת שלמעט השעה עצמה, תאם תיאורו של המתלונן על פי הנתונים שקלט בחושיו, את מועד האירוע ואין המדובר לדוגמא בפער שבין יום ולילה.

לאור מהימנותו של המתלונן באשר לפרטי האירוע גופם שזכו לתמיכה בעדויות חיצוניות וניטרליות, של עדות הראיה, שוכנעתי כי יש ממש בגרסתו שהאירוע חד הוא כמתואר בכתב האישום ואין בלתו.

32. אף לא מצאתי להסיק מפער הזמנים בנוגע לשעת האירוע, כי המתלונן לא היה במלוא חושיו, נוכח כמות המשקאות האלכוהוליים שלגם, באופן המשליך גם על מהימנות הזיהוי.

כמפורט לעיל מצאתי לאמץ את גרסתו של המתלונן כי חרף העובדה שלגם כמות בלתי מבוטלת של משקאות אלכוהוליים לא איבד שליטה והיה מודע לכל המתרחש. זאת

לאור עדותן של עדות הראיה ולאור השיחה שקיים עם פקד אוראל כהן, שתלה את הקושי בהבנת המתלונן, במצבו הרפואי ולא בהיותו שיכור או מנותק מהמציאות (עמ' 60 לפרוטוקול מיום 24/12/15). טענת ההגנה בדבר היות המתלונן שיכור כלוט, אף אינה מעוגנת במסמכים הרפואיים שהתקבלו בהסכמה. שכן כל שעלה מהם כי המתלונן הדיף ריח של אלכוהול.

33. ערה אני לעדותו של רדה בהקשר להיות המתלונן בגילופין ואולם גם בנקודה זו לא זכה לאמוני ולא שוכנעתי כי תיאר את שארע כהווייתו, כפי שיפורט עתה. וביתר שאת בעת שהגדיר תחילה את המתלונן "שיכור קצת" ומיד לאחר מכן, כשיטתו, על מנת להטות שכם לנאשמים העצים והגדירו "שיכור מסטול דיבר שטויות." (עמ' 164 לפרוטוקול ש' 10)

עדויות של רדה

34. רדה שהובא לעדות מטעם ההגנה תיאר כי פגש במתלונן והתלווה אליו לפאב, כשיצא מהסנוקר בשעה ארבע לערך. לדבריו בילו יחדיו בפאב כשעה או שעה ומחצה ושתו משקאות אלכוהוליים, שרובם מומנו על ידי המתלונן. עוד לדברי רדה בשעה 05:00 עזב את המקום לבדו, כשהמתלונן, שהיה בגילופין ודיבר באופן בלתי ענייני, נותר בפאב.

35. רדה שלל כל היכרות עם מי מהנאשמים. הוא עמד על גרסתו זו חרף גרסת הנאשמים בדבר ההיכרות הקיימת ביניהם. כמו כן חרף העולה ממחקרי התקשורת המצביעים על איש קשר בשם "נצח" שמספר הטלפון שלו זהה לזה של הנאשם 1 וכן על הודעות ששלח לו הנאשם 2, המכונה "יודה צ'ן", בחודש פברואר. רדה לא שלל

היכרות בעבר הרחוק עם הנאשמים ואולם עמד על גרסתו כי אינם זכורים לו.

36. רדה לבטח אינו יכול להיחשב כעד נעדר פניות ומחויבותו לנאשמים ומאמציו שלא להפלילם, ניכרו לעין כל, בגרסה ממזערת ומגמתית.

מלכתחילה לא ייחס המתלונן לרדה כל קשר לאירוע גופו, אלא תיאר את חלקו כמי ששהה במחיצתו בסנוקר ושימש כגורם המקשר בינו לבין הנאשמים בעת שהתלווה אליו לפאב, ביחד עימם.

בהתאם לכך אישר רדה חלק מנסיבות האירוע הקשורות בו בלבד והכחיש אחרות, על מנת להרחיק עצמו מכל קשר עם הנאשמים בכלל ובמהלך אותו הערב בפרט, נוכח המיוחס להם, לאחר בילוי בחברתו.

רדה אישר כי פגש במתלונן ביציאה מהסנוקר, את המשך הבילוי יחדיו בפאב ואף את העובדה כי המתלונן מימן את רוב המשקאות שלגם ושילם תמורתם בשטר של 100 ₪. עם זאת ונוכח קרות האירוע אחרי עזיבתם את הפאב, טען כי עזב את הפאב לבדו בעוד המתלונן נותר במקום.

מגמתיות הגרסה השתקפה במלוא אונה בהימנעותו של רדה מלאשר כל היכרות בינו לבין מי מהנאשמים חרף כלל הראיות המצביעות על כך. כמו כן, חרף גרסתם של הנאשמים המאשרים את דבר ההיכרות וגרסתו של הנאשם 1 כי אכן פגש ברדה בעת הרלוונטית בסנוקר. גם ב"כ הנאשם 1 שרדה הובא לעדות מטעמו, הטיל ספק במהימנותו של רדה, בנקודה זו (עמ' 165 לפרוטוקול ש' 12).

37. לאור האמור אין בגרסתו של רדה כדי להעיב על מהימנותו של המתלונן. באישורו של רדה בדבר חלק מפרטי האירוע, אף היה כדי להוות נדבך נוסף להיות גרסת המתלונן מעוגנת במציאות.

זיהוי הנאשמים על ידי המתלונן

38. זיהוי הנאשמים עצמם כמי שנטלו חלק באירוע, מבוסס על עדות המתלונן בלבד. ואולם זיהוי זה אינו ניצב בחלל ריק. שכן, זוכה לתמיכה ראייתית חיצונית, הקושרת את שניהם יחדיו לאירוע וחזקת את זיהוים על ידי המתלונן. זאת בעדותן של עדות הראיה, באשר לפער הנראה לעין, בין ממדי גופם של שני התוקפים, ומאפייני הלבוש של התוקף גדל הממדים שביניהם, התואמים את מאפייני הנאשמים. ההיכרות המוקדמת ביניהם ושיחות הטלפון שנהלו ביניהם בעת הרלוונטית.

ראיית זיהוי - המסגרת הנורמטיבית

39. באשר לאמות המידה להן יידרש בית המשפט בהרשעה על פי עדות זיהוי נקבע בע"פ 4209/14 **יצחק קרן נ' מדינת ישראל** (15.11.2015) (להלן: "**עניין קרן**") (כדלקמן):

"כידוע, בבואו להעריך את משקלה של ראיית זיהוי המוצגת לפניו, על בית המשפט לבחון שני נדבכים. ראשית, על בית המשפט לבחון את מהימנותו של העד הניצב לפניו, וזאת כדי להסיר את החשש שמא מדובר ב"עד משקר"... שנית, על בית המשפט לבחון את "מהימנות הזיהוי כשלעצמו". תכליתה של בחינה זו הינה לוודא התאמה בין "האמת הסובייקטיבית" של העד המזהה לבין "האמת האובייקטיבית" המשקפת

את המציאות...

בחנית מהימנות הזיהוי כשלעצמו מורכבת משני רבדים: רובד סובייקטיבי ורובד אובייקטיבי. במסגרת הרובד הסובייקטיבי, על בית המשפט להתחקות אחר יכולתו האישית של העד להטביע בזכרונו רשמים חזותיים, ובכלל זה את מידת הביטחון של העד בזיהוי ... במסגרת הרובד האובייקטיבי, על בית המשפט להידרש לתנאים ולנסיבות האובייקטיביות - לרבות מרחק העד מהאירוע ותנאי הראות בזירה - ששררו בעת הזיהוי ואשר יש בהם כדי להשליך על מידת הדיוק שבו ...

... חשוב להעיר כי מקום שבית המשפט בחן את שני רבדיה של מהימנות הזיהוי כשלעצמו והגיע למסקנה כי מהימנות זו אינה גבוהה דיה, לא ימהר להרשיע את הנאשם רק על בסיס אותו זיהוי מבלי להיזקק לראיות נוספות שיש בהן כדי לחזקו. ודוק, לא מדובר בדרישה פורמאלית לקיומה של תוספת ראיתית ... אלא בגישה זהירה המתחייבת, בין היתר, נוכח המגבלות המובנות המאפיינות את הזיכרון האנושי..."

40. כך נקבע גם באשר לזיהוי במסגרת מסדר זיהוי תמונות בע"פ 5668/14 באטה מיכאלי נ' מדינת ישראל (26.11.2014):

"באופן עקרוני, מסדר זיהוי תמונות איננו חף מקשיים, שכן הוא חשוף

לתעתועי הזיכרון האנושי ולהשפעות ישירות ועקיפות, אשר יכולים לשבש את מהימנותו של הזיהוי, וזאת גם אם העד מאמין בתוכן עדותו. משכך, עלינו לנקוט משנה זהירות עת אנו מאמצים את תוצאות מסדר הזיהוי..."

כשאנו בוחנים את תוקפו של מסדר הזיהוי עלינו להתחשב בכלל הגורמים הרלבנטיים, אשר עשויים להצביע על קשיים במסדר הזיהוי, בין הגורמים הללו ניתן למנות את הגורמים הבאים: יכולתו הסובייקטיבית של המזהה לחקוק בזיכרונו את זהותו של הנאשם, מידת בטחונו של המזהה בזיהוי שנעשה על ידו, היכרות מוקדמת בין המזהה לבין הנאשם אשר עשויה להפחית את הסיכוי לטעות בזיהוי, משך הזמן שהעד ראה את הנאשם במהלך האירוע, תנאי הזיהוי (מצב התאורה ותנאי הריאות), המרחק ממנו צפה המזהה בנאשם בעת האירוע, הזמן שחלף בין האירוע לבין הזיהוי וההשתייכות האתנית-חברתית של הנאשם ושל העד המזהה (שכן ישנם מחקרים המוכיחים כי זיהוי אדם מקבוצה אתנית שונה מזו של המזהה נגוע בשיעור טעות גבוה יותר מזה של זיהוי אדם מאותה קבוצה אתנית של המזהה)."

מהימנות הזיהוי

41. המתלונן זכה לאמוני כמפורט לעיל ושוכנעתי כי תיאר את התרחשות האירוע כהווייתו. על פי ההלכה הפסוקה אפנה לבחון עתה את מהימנות הזיהוי.

42. בחנתי את יכולתו של המתלונן לזהות את תוקפיו על פי אמות המידה שנקבעו בפסיקה דלעיל. העובדה ששהו יחדיו בפאב כשהם מסבים פרק זמן בלתי מבוטל סביב אותו שולחן באופן שעלה בידי המתלונן לחקוק בזיכרונו את תווי פניהם ומאפייניהם. אף עלה כי האירוע התרחש לאחר שהמתלונן והנאשמים יצאו יחדיו מן הפאב וצעדו כברת דרך ולא התרחש ביעף אלא במספר מקטעים, במהלכם עלה בידי המתלונן לראות את תווי פניהם של התוקפים וזאת בתנאי אור יום ושמש ולזהותם כאלה שישבו עמו בפאב. גם השתייכותם של הנאשמים והמתלונן

לקבוצה אתנית חברתית זהה מפחיתה את החשש לטעות בזיהוי (ר' סעיף 40 לעיל).

43. שוכנעתי בדבר יכולתו של המתלון לקלוט בחושיו את כלל המרחש ולנצור בזיכרוננו את מראה פניהם של התוקפים, חרף העובדה שצרך כמות בלתי מבטלת של משקאות אלכוהוליים, כפי שפורט לעיל.

44. נמצאנו למדים כי המתלון פנה להגיש תלונה במשטרה בגין האלימות שחוזה בסמוך לאחר שחרורו מבית החולים, תיאר את מאפייניהם הפיסיים ולבושם של התוקפים והביע את יכולתו לזהות את תמונתם.

45. מעדותו של המתלון הנתמכת בעדותו של איש מז"פ אמיל אקוקה, שהובא לעדות מטעם ההגנה, וממסמכים שערך, עלה כי פעולת הזיהוי הראשונה נקטה ביום 13/7/15, בעת שהציג בפני המתלון תמונות על פי המאפיינים שמסר. באותה העת לא זיהה המתלון איש ואולם עלה כי תמונותיהם של הנאשמים לא היו בין תמונות אלה (ת/40).

46. מפאת תקלה לא עלה בידי אמיל אקוקה להפיק את הטופס המתעד את פעולת הדפדוף דלעיל. ואולם מעדותו עלה כי טופס כאמור מביא לידי ביטוי את הצגת התמונות בפני העד על פי פרמטרים שמסר ובכללם גוון פנים, גובה וכדו', כמו גם זיהוי מאן דהוא אם לאו והגורם בנוכחותו בוצעה הפעולה.

זיהוי הנאשם 1

זיהוי במסדר זיהוי תמונות

47. הנאשם 1 זוהה לראשונה על ידי המתלון במסדר זיהוי תמונות שנערך ביום 15.7.15, כארבעה ימים לאחר האירוע (ת/2). נוכח השעה הנקובה בת/2א, עלה כי המתלון זיהה את תמונתו של הנאשם 1 באופן מידי, בשעה 10:02, בוודאות מוחלטת בציינו: "**אה הנה זה הוא**". המתלון אף הבהיר את יכולתו לזהות בוודאות בציינו כי ישב ושתה בחברת הנאשם 1, כשעתיים.

מהימנות זיהוי המתלון את הנאשם 1 בוודאות מקבל משנה תוקף נוכח זיהויו את הנאשם 2 ברמת וודאות שאינה מוחלטת אלא הוערכה על ידי המתלון בשיעור של 90%.

48. באשר לזיהוי במסגרת מסדר זיהוי תמונות הלכה היא כי כל אימת שהחשוד מצוי בידי משטרת ישראל יש לקיים "מסדר זיהוי חי" ולהעדיפו על פני מסדר זיהוי תמונות.

כפי שנקבע בע"פ 6921/09 פלוני נ' מדינת ישראל (13.9.2010):

"מטרתו של מסדר זיהוי היא לבחון באמצעות מבחן אובייקטיבי את מידת קליטתם וכוח זיכרונם החזותי של המתלון או העד המזהה... והואיל ומשקלו של מסדר זיהוי עלול להיות מכריע ובסיס להרשעה... נדרשים גורמי החקירה להקפיד ולקיים את הכללים שנקבעו למסדר זיהוי. מכאן, שיש להעדיף ולקיים, במקום שניתן, מסדר זיהוי חי על פני מסדר זיהוי בתמונות, אך תנאי מוקדם לכך הוא איתורו של החשוד במעשי העבירה, וגם אז לעתים לא ניתן לקיים מסדר זיהוי חי עקב חששו של העד המזהה להתייצב פנים מול פנים עם מי שהזיהוי עלול להפלילו. אולם גם במצב זה אין ממהרים לפנות לעריכתו של מסדר זיהוי בתמונות, הואיל וניתן להשתמש בעזרים טכניים אשר ימנעו את חשיפת זהותו של המזהה, לדוגמה כאשר הוא יצפה בשורת הניצבים מבעד לפתח סמוי או למראה חד-כיווני. לפיכך כאשר נמנעת המשטרה מעריכתו של

מסדר זיהוי חי והיא מקיימת מסדר זיהוי בתמונות, ראוי לתהות מדוע נהגה כך, ואם מקור ההחלטה בשיקולים מוצדקים [ע"פ 2180/02 קאסם נ' מדינת ישראל פ"ד נז(1) 642, 648 (2002); כן ראו בעניין זה קדמי עמ' 1059].

49. גם **בעניין קרן** עמד בית המשפט העליון על אופן הערכת עדות הזיהוי בכלל ומסדר זיהוי תמונות בפרט, בהפנותו לניתוח שערך בית המשפט המחוזי בתפח (ב"ש) 54286-05-11 מדינת ישראל נ' **יצחק קיקואשוולי** נושא הערעור שלפניו, באשר למסגרת הנורמטיבית של מסדר זיהוי התמונות כדלקמן:

"אין חולק כי הדרך העדיפה לביצוע מסדר זיהוי הינה עריכת מסדר זיהוי חי, אך תנאי מוקדם לכך הוא איתורו ומעצרו של החשוד במעשה העבירה. מקום שהמשטרה נקטה אמצעי זיהוי אחר, כגון מסדר זיהוי בתמונות, אין הדבר שולל את קבילות הזיהוי אלא משקלו."

עוד נקבע **בעניין קרן** כי גם במקרים בהם נתגלו פגמים במסדר הזיהוי ניתן להיזקק לעדות הזיהוי כבסיס להרשעה, ככל שהיא נתמכת על ידי שורה של ראיות חיצוניות מפלילות, כבדות משקל.

50. לא הובא נימוק של ממש באשר לפשר עריכת מסדר זיהוי תמונות ולא מסדר זיהוי חי, למעט מצוקת זמנים, כעולה מעדותו של החוקר. עם זאת, על פי ההלכה הפסוקה אין בכך כדי לשלול את קבילות הזיהוי אלא להשליך על משקלו. בנסיבות בהן לא נטען באשר לפגמים שנפלו במסדר זיהוי התמונות והזיהוי נתמך בשורת ראיות מפלילות נוספות, שיפורטו להלן, מצאתי להעניק לו את מלוא משקלו.

זיהוי במהלך העימות

51. בסמוך לאחר עריכת מסדר זיהוי התמונות, בו ביום, נערך עימות בין הנאשם 1 למתלונן (ת/25). המתלונן שב וזיהה את הנאשם 1 כמי שתקפו ופירט שפגש אותו בעת הרלוונטית בסנוקר, בעת שיצא בחברת "הבחור הנמוך", והזמינו לבירה בפאב. המתלונן שטח בפני הנאשם 1 את מהלך התקיפה: **"תפס אותי בראש ובצוואר מקדימה וכופף אותי למטה והוא והשני הרביצו לי שניהם ביחד."** המתלונן אף הביע את בטחונו המלא בזיהוי ובעת שנשאל על ידי הנאשם 1 שמא התבלבל השיב המתלונן: **"בוודאות זה אתה שתקפת אותי."**

52. הלכה היא כי משקלו של זיהוי במהלך עימות נמוך, שכן אינו מעמיד את העד המזהה במבחן של בחירה בין חלופות, כמו במסדר זיהוי ובפרט כשקדם לו זיהוי בנסיבות אחרות (י' קדמי **על הראיות - חלק שלישי** (2009) 1183 וכן ע"פ 6504/10 **מדינת ישראל נ' עדוואן (יחיא) פרחאן** (2.10.2013)).

53. זיהוי הנאשם 1 במהלך העימות לבטח אינו ראיית הזיהוי העיקרית העומדת לחובתו, אלא נדבך נוסף למהימנות הזיהוי על ידי המתלונן. זאת לאור עקביותו של המתלונן בגרסתו באשר לחלקו של הנאשם 1 בתקיפה, ומהביטחון שהפגין, לעיני הנאשם 1, בזיהוי כמי שתקף אותו.

זיהוי בבית משפט

54. בע"פ 5249/01 **עזרא מזרחי נגד מדינת ישראל** (25.12.2002) נקבע בהקשר לזיהוי נאשם בין כותלי בית המשפט כדלקמן:

משקלו של זיהוי נאשם בין כותלי בית המשפט הינו זעום. הטעם לכך הוא כי הסיטואציה הקיימת בבית

המשפט יש בה כדי להצביע, ולמצער לרמז, על הנאשם המסוים באופן שהדבר ישפיע על המזהה. לעתים הזיהוי בבית המשפט מתרחש לאחר עריכת מסדר זיהוי, ולכן מתעורר החשש שמא הזיהוי הנוסף מושפע מן הדמות שזוהתה במסדר הזיהוי, ואולם במקרים מיוחדים יינתן משקל רב מן הרגיל לזיהוי הנעשה בבית המשפט (68ב - ד).

בעניין דנן התרשם בית-המשפט המחוזי מהתנהגותה של המתלוננת עת הבחינה בכניסתו הבלתי צפויה של המערער לאולם בית-המשפט ומהשפעתה המאוחרת של כניסה זו עליה. על סמך התרשמותו של בית-משפט קמא ונימוקיו צדק הוא כשנתן משקל רב מן הרגיל לאותו זיהוי (68ה). "

55. ובענייננו, במהלך עדותו של המתלון היו שני הנאשמים נתונים במעצר וישבו לבדם בתא העצורים שבאולם. כמו כן זוהה הנאשם 1 על ידי המתלון לאחר שזוהה קודם לכן במסדר זיהוי התמונות ובמהלך העימות.

ואולם ניתן היה להתרשם כי מעבר להצבעה על הנאשמים, עורר המפגש עימם בבית המשפט תגובה ספונטית ואותנטית מצדו של המתלון: **"מה עשיתי להם?"** (עמ' 5 ש' 16) אשר הגם שאין בה כשלעצמה כדי להוות ראיית זיהוי עצמאית, יש בנסיבות הספציפיות, כדי לחזק את מהימנות הזיהוי.

התמיכה הראייתית לזיהוי של הנאשם 1 על ידי המתלון

מאפייניו הפיסיים של הנאשם 1 ופרטי לבושו

56. מצאתי לאמץ את גרסת המתלון כי הותקף על ידי שניים, כהי עור, אשר קיים שוני בולט במבנה גופם. האחד שזוהה על ידו כנאשם 1, גדל ממדים, לבוש בכנסי ג'ינס וחולצה לבנה שעל חלקה הקדמי כתובית בצבע כהה והשני, שזוהה על ידו כנאשם 2, קטן ממדים.

תיאור זה מצא את ביטויו, באופן זהה, גם בעדותן של עדות הראייה (ס' 26-28).

מאפייניו הפיסיים של הנאשם 1 זהים למתואר וניכר לעין השוני בין מאפייניו בהיבט זה לבין אלה של הנאשם 2, כמתועד בתמונה ת/28.

57. פריטי הלבוש של הנאשם 1, בעת הרלוונטית, מתוארים באופן זהה על ידי אביו אדוניה טדסה (להלן: **"האב"**), בעדותו בבית המשפט: מכנסי ג'ינס וחולצה לבנה עם כיתוב בצבע שחור.

מציאת שטר של 50 פרנקים צרפתיים בתעודת הזהות של הנאשם 1

58. הימצאות שטר זה, הזהה בסוגו לשטר שנשדד מהמתלון, מהווה גם הוא חיזוק לעדות המתלון באשר לזיהוי הנאשם 1 כמי שנטל חלק בשוד.

אין עוררין כי המתלון הזכיר את דבר גניבת השטר, בגדר יתר הפריטים שנשדדו אך בהודעתו הרביעית ולאחר מציאת השטר בתעודת הזהות של הנאשם 1. המתלון הסביר כי דבר הימצאות השטר בארנקו פרח מזיכרונו וכי עמוד 12

נזכר בקיומו לאחר שהחוקר דרבן אותו לאמץ את זכרונם שמא היה בארנקו דבר מה נוסף. עוד לדבריו, החוקר אמנם הראה לו את השטר שנמצא בחזקת הנאשם 1 ואולם עמד על גרסתו כי עשה כן רק לאחר שנזכר בעצמו בדבר קיומו. (עמ' 19 לפרוטוקול)

ההגנה ביקשה להסיק מכך כי אין המדובר בעיתוי מקרי אלא בפרט שהושם בפיו של המתלונן על ידי החוקר. ברוח זו נשאל החוקר בהקשר לשטר כמו גם באשר לשינוי הסכום שעל השיק שנשדד מהמתלונן והשיב: **"אתה מנסה לרמוז שאני אמרתי לו שיגיד את זה?"** (עמ' 88 לפרוטוקול ש' 17).

הסברו של המתלונן כי דבר קיומו של השטר פרח מזיכרונו, מקובל עלי. הודעתו הרביעית, כמו יתר הודעותיו לא הוגשו כראיה ולא יכולתי להתרשם באופן בלתי אמצעי באשר להקשר ולנסיבות שבהן הועלה לראשונה עניין השטר על ידי המתלונן.

ובכל מקרה, מהימנותו של המתלונן היא העומדת למבחן בהקשר זה, באשר להיות השטר בין יתר הפריטים שנגנבו ממנו. ולאור האמון שרחשתי לו והתרשמתי בדבר מחויבותו לדיוק והיעדר מניע להפליל את הנאשם 1, מצאתי לאמץ את גרסתו גם בנקודה זו.

גם בעובדה כי המתלונן טעה בסכום השיק שהחזיק בארנקו כדי לחתור תחת מהימנות גרסתו כל אימת שעצם קיומו של השיק, הועלה על ידו לאלתר.

דברי הנאשם 1 שנקלטו באוזנו של איתי חכמון

59. עד התביעה איתי חכמון, העיד אודות דברים ששמע מפי הנאשם 1 בעת שליווה אותו ואת הנאשם 2 בדרכם חזרה מהחקירה במשטרה, לכלא ניצן. לדבריו בעת שהנאשם 1 התבקש להיערך לקליטתו בחזרה למעצר ולהסיר את שרוכי נעליו נשמע אומר **"כי הוא הולך כנראה לשבת שנתיים בפנים"** (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 5). עוד לדברי איתי חכמון, בתשובה לשאלתו מדוע עשה זאת השיב לו הנאשם 1 **"שהבחור השלישי רצה לתת להם בקבוק בראש או מכה בראש"**. כן לדבריו בשלב זה הזהיר את הנאשם 1 בדבר זכותו שלא להפליל את עצמו והלה חזר בו מדבריו.

60. לא מצאתי לפקפק במהימנותו של עד זה, ששמע את הדברים באקראי, במסגרת תפקידו. וביתר שאת בעת שתיאר את כלל מהלך הדברים כהווייתו ולא התכחש לכך כי בתחילת השיחה שלל הנאשם 1 כל קשר לאירוע ואף חזר בו מדבריו, לאחר שהוזכר על ידו בדבר זכותו שלא להפליל את עצמו. גם תיאורו בדבר העיתוי שבו הזהיר את הנאשם, לאחר אמירת הדברים, מחזק את התרשמתי בדבר מהימנות גרסתו.

61. הנאשם 1 שלל אמנם את אמירת הדברים עצמם ואולם לא שלל חילופי דברים בינו לבין העד בהקשר למעורבות באירועי אלימות, בתארו את תוכן השיחה: **"למה אתם עושים את זה, למה אתם רבים יש לכם שכונה בלגניסטית"** (עמ' 118 לפרוטוקול ש' 14).

ייאמר בנוסף כי העד העיד אך ששמע את הדברים מבלי שתיאר את נסיבות אמירתם. נסיבות אלה תוארו על ידי הנאשם 1 כביכול מפיו של העד, כי היה עד לשיחה בינו לבין הנאשם 2, באופן המחזק את התרשמתי כי יש ממש בעדות העד. כך הדבר גם באשר לסיבה שהעלה הנאשם 1 לפשר העלילה שרקם נגדו העד, לשם הפקת רווח משני ועליה בדרגה.

62. מעדותו של העד עלה כי הדברים הגיעו לאוזנו באקראי וכי מצא לנכון להזהיר את הנאשם 1 בדבר זכותו שלא להפליל את עצמו רק לאחר שהפנה אליו שאלות מיוזמתו ונענה לגופם של הדברים. בנסיבות אלה מצאתי לתת משקל אך לאמירה הראשונית של הנאשם 1 **"כי הוא הולך כנראה לשבת שנתיים בפנים"** שהגיעה לאוזניו של העד בלא כל התערבות מצדו ולהתעלם מאלה הנוספות.

63. המדובר באמרה המדברת בעד עצמה, לא כל שכן בנסיבות בהן נאמרה, בעת ששני הנאשמים בדרכם חזרה מהחקירה לבית המעצר ומחזקת את גרסת המתלונן באשר למעורבותו של הנאשם 1 בשוד.

64. ההסבר שהעלה ב"כ הנאשם 1 לתוכן הנאמר, שמשמעותו ריצוי מאסר שווא של שנתיים חרף כך כי ידו של הנאשם 1 לא היתה במעל, ראוי היה שיועלה על ידי הנאשם 1 עצמו ואולם הלה שלל לחלוטין את עצם אמירת הדברים.

גרסת הנאשם 1 וחוסר מהימנותה

65. הנאשם 1 לא זכה לאמוני והתרשמתי בבירור כי האמת אינה נר לרגליו. כפי שיפורט עתה, היה בחוסר עקביותו, באופן התנהלותו בחקירה ובשקרים שנגלו בגרסתו כדי להוות תוספת ראייתית לעדות הזיהוי של המתלונן נגדו (ר' ע"פ 5933/11 אדם איטל נ' מדינת ישראל (26.6.2014))

החקירה במשטרה

66. הנאשם 1 נחקר לראשונה במשטרה ביום 13/7/15 (ת/18).

הנאשם 1 ציין כי שהה בסנוקר כמחצית השעה ואולם לא זכר את שעת הגעתו למקום.

הוא אישר בוודאות כי פגש בסנוקר את רדה ואולם לא היה זכור לו אם ראה את הנאשם 2 במקום, או אם שוחחו ביניהם. לדברי הנאשם 1 חזר לביתו בשעה 03:30 ובחלוף 5 דקות עלה על יצועו והתעורר בשעה 12:00.

באופן העולה בקנה אחד עם תיאוריהם של המתלונן ועדות הראיה ציין הנאשם 1 כי לבש חולצה לבנה ארוכת שרוולים שבחלקה הקדמי ציור שחור וכן אישר כי ממדיו עולים על ממדי הנאשם 2 בגובהו ובמשקלו (שוני הניכר כאמור לעין, בצילום השניים במהלך החקירה, ת/18).

בתעודת הזהות של הנאשם 1 נתפס בין היתר שטר של 50 פרנקים צרפתיים הדומה במאפייניו לשטר (דו"ח פעולה ומזכר שערך עמי פרץ (ת/5 , ת/6). בהתייחס לשטר זה ציין הנאשם 1 בחקירתו כי קיבלו מאישה שאינה מוכרת לו ביחד עם שטר של דולר.

67. הנאשם 1 נחקר פעם נוספת ביום 19/7/15 (ת/35) וניכרה הימנעותו לנדב פרטים נוספים בנקודות מהותיות, פן יפליל את עצמו.

הנאשם 1 סירב להתייחס לגרסתו כי שב לביתו מהסנוקר בשעה 03:00 לערך והשיב: **"אמרתי את דבריי בחקירה הקודמת."**

בנוסף עומת הנאשם 1 עם גרסתו של האב כי ראה אותו מגיע הביתה בשעה 09:00-09:30 בבוקר. גרסה המפריכה למעשה, כפי שיפורט בהמשך, את טענת האליבי שהעלה הנאשם 1. ואולם הלה מילא פיו מים בציינו: עמוד 14

"אמרתי את דבריי אני שומר על זכות השתיקה."

הנאשם 1 נמנע מלמסור את גרסתו בעניין מהותי נוסף העומד לחובתו, פרטי לבושו כפי שתוארו על ידי האב, מכנסי ג'ינס וחולצה לבנה התואמים את פריטי הלבוש של התוקף גדל הממדים, שתוארו על ידי המתלונן ועדות הראיה ופטר עצמו בתשובה: **"אמרתי את דבריי בחקירה הקודמת."**

באשר לגרסתו להיעדר קשר בינו לבין הנאשם 2 השיב הנאשם 1: **"נכון. תמחק את זה, אני אגיד לך מהתחלה משהו. אני שומר על זכות השתיקה ואמרתי את דבריי בחקירה הקודמת."**

68. הנאשם 1 נחקר פעם נוספת ביום 21/7/15 (ת/37). גם בחקירה זו נמנע מלפרט את גרסתו לאשורה אלא בחר להשיב על חלק מהשאלות ונמנע מלהשיב על אחרות תוך הפנייה לגרסתו בחקירותיו הקודמות, גם אימת שלא מצאו בהן את ביטוין.

בניגוד לגרסתו בחקירתו הקודמת אישר הנאשם 1 כי מכיר את הנאשם 2 **"שלוש שלום"** גם טרם המעצר. ואולם סירב להשיב באלו נסיבות והפנה לאמור בחקירותיו הקודמות.

כמו כן נמנע מלהשיב מדוע שיקר בעניין זה בחקירתו הקודמת וטען כי הנאשם 2 אינו מוכר לו.

ככלל לא שלל הנאשם 1 קשר טלפוני בינו לבין הנאשם 2 ואולם בעת שנשאל ספציפית באשר לשיחות הטלפון שהתקיימו ביניהם בעת הרלוונטית שב והפנה לדבריו בחקירות הקודמות, הגם שעניין זה לא מצא בהן את ביטוין.

אף לא היה בפי הנאשם 1 הסבר הכיצד התקיימה בינו לבין הנאשם 2 שיחת טלפון, בשעה 06:00, נוכח טענתו כי עלה על יצועו מיד לאחר שובו מהסנוקר בשעה 03:00.

העימות

69. בעימות שנערך בין הנאשם 1 למתלונן, ביום 15/7/16 (ת/25), גולל המתלונן את גרסתו בפני הנאשם 1 וציין כי פגש אותו בסנוקר כשיצא עם "הבחור הנמוך" ובדרך תקפו אותו. הנאשם 1 טען אמנם כי טעות בידו של המתלונן ואולם בד בבד עם כך שמר על זכות השתיקה.

המתלונן שב וזיהה את הנאשם 1 בוודאות כמי שלגם בירה על חשבונו בפאב ותקף אותו ואף פירט את מהות התקיפה: **"תפס אותי בראש ובצוואר מקדימה וכופף אותי למטה והוא והשני הרביצו לי שניהם ביחד."** בתגובה לכך אמר אמנם הנאשם 1 כי אין לו יד ורגל בעניין ואולם בד בבד עם כך שמר על זכות השתיקה.

בהמשך טען הנאשם 1 בפני המתלונן כי נפל לכלל טעות והמתלונן עמד על וודאות הזיהוי.

העדות בבית המשפט

70. ניתן היה להתרשם בבירור כי בבית המשפט העלה הנאשם 1 גרסה מגמתית ומובנית, שתכליתה מתן מענה לכלל הראיות העומדות לחובתו והסבר שסבר שיהא בו כדי ליטול את עוקצן.

את מהלך יומו בעת הרלוונטית תיאר הנאשם 1 כדלקמן:

עמוד 15

"יום שישי לפני הערב, הייתי בעבודה, חזרתי מהעבודה, עשיתי סידורים, ולקראת הערב ישבתי עם כל המשפחה, ובין השעות 23:00-00:00 ישבתי עם ההורים שלי ועוד קרוב משפחה, עשינו ישיבה, שתינו קצת עד אותה שעה, אולי 00:30. הייתי רוב הזמן בחדר, בסביבות השעה 03:00 התקדמתי לכיוון הסנוקר. הייתי בסנוקר בערך 20 דקות חצי שעה, יצאתי משם, ולא הייתה בכוונתי לצאת לבלות, יצאתי זרוק עם בגדים של עבודה, מכנס קצר דגמ"ח וחולצה זרוקה עם שרוול ארוך, עניין של חצי שעה לצאת החוצה, לקנות סיגריות לסגור חובות בסנוקר, הייתי רושם שם. 03:30 הייתי כבר בדרך הביתה." (עמ' 96 לפרוטוקול ש' 10)

השהות בסנוקר

71. בניסיון להפריך את המיוחס לו ופרק הזמן הממושך ששהה בסנוקר, טען הנאשם 1 כי הגיע למקום לזמן קצר בלבד ולשם רכישת סיגריות ופירעון חובות. הנאשם 1 אף ציין כי התכלית לשמה הגיע הושגה (עמ' 102 לפרוטוקול מיום 11/2/16) ואולם נמנע מלהביא לעדות את בעל הסנוקר שיתמוך בגרסתו זו.

פרטי הלבוש

72. כפי שעלה מעדויותיהם של המתלונן ועדות הראיה, מבנה גופו של הנאשם 1 וכן פריטי לבושו תאמו לאלה של אחד התוקפים. עדויות אלה באשר לפריטי הלבוש, אף עלו בקנה אחד עם עדותו של האב שתיאר כי הנאשם 1 היה לבוש במכנסי ג'ינס ובחולצה לבנה עם כיתוב שחור בחלקה הקדמי.

בנסיבות אלה ובניגוד לעדותו של האב, כי לבש מכנסי ג'ינס, הדגיש הנאשם 1 באופן מעורר תמיהה כי יצא מן הבית, בערב שבת, במכנסי דגמ"ח המשמשים אותו לעבודה. הוא אף טען כי האב אינו מבחין בין סוגי המכנסיים וכי לא מן הנמנע שהמשטרה שמה בפיו את המונח "ג'ינס". זאת הגם שלא חלק על יכולתו של האב לתאר במדויק את מאפייני החולצה שלבש.

עוד ייאמר כי בחקירתו במשטרה **ת/18**, תיאר הנאשם 1 את מאפייני החולצה שלבש באופן זהה לאב, למתלונן ולעדות הראיה בעוד שבעדותו בבית המשפט נמנע תחילה מלחזור על כך ופירט אך כי המדובר בחולצה "זרוקה" ארוכת שרוולים. בהמשך אישר הנאשם 1 כי לבש חולצה לבנה עם שרוול ארוך ועליה כתוביות בצבע שחור (עמ' 103 לפרוטוקול ש' 8, עמ' 104 ש' 15).

היכרות עם הנאשם 2

73. בעדותו בבית המשפט נדרש הנאשם 1 ליישב את הפער בגרסאותיו, בנקודה מהותית, קרי היכרותו עם הנאשם 2, שותפו הנטען לשוד. זאת בין היתר נוכח מחקרי התקשורת שהצביעו על קשר ביניהם באמצעות הודעות וכן על קשר טלפוני, לרבות שתי שיחות טלפון בעת הרלוונטית, 11/7/15, האחת בשעה 00:50 והשנייה בשעה 06:00 (ת/14 ו-ת/16) (להלן: "שיחות הטלפון").

הנאשם 1 תיאר את מידת ההיכרות כדלקמן: "אני יכול להגיד שהוא בן שכונה, שאני מכיר אותו בתור שלום שלום, ביי ביי, היינו עובדים פעם לרוב בשווקים בשוק מחנה יהודה, ובשוק רמלה לוד בעבודה שחורה, שאלו אותי אם אני מכיר אותו, ולא היה לי שום אינטרס להגיד שאני לא מכיר אותו, ואנחנו גם מתקשרים אחד עם השני כדי למצוא אחד לשני עבודה..."

...לפעמים בהודעות אני שולח לו הודעות בטלפון של המקום עבודה, תמונות עם עבודה מסוימת, בשמש בחום זה היה באוגוסט שהיה חם, לפני שהשתחררתי מהשירות הייתי עובד בשווקים. והייתי שולח לו תמונות של עבודה אם זה מוצא חן בעיניו ואם מעניין אותו..." (עמ' 97 לפרוטוקול מיום 11.2.16 ש' 1 ואילך).

74. הנאשם 1 אף הבהיר בעדותו בבית המשפט את אופן התנהלותו בחקירה ואת הטעמים בגינם נמנע מלומר את האמת לאמיתה, לרבות בהקשר להיכרותו עם הנאשם 2, באופן המחזק את עדות הזיהוי של המתלונן, כדלקמן:

"...וכשהציגו לי את השם שלו במשטרה, קצת חששתי אם להגיד את השם שלו אם אני מכיר אותו או לא, התלבטתי כי פחדתי אם בכלל להגיד את שמו, לא ידעתי בכלל למה מקשרים אותי לאיזו עבירה, לא רציתי לסבך אף אחד, ואמרתי בקצרה את מה שיש לי. לא רציתי לפרט יותר מידי." (עמ' 97 לפרוטוקול מיום 11.2.16 ש' 9 ואילך)

75. השקפת עולמו זו של הנאשם 1 באה לידי ביטוי גם במהלך החקירה הנגדית בהקשר לסיבה בעטיה שולל הנאשם 2 כל היכרות עמו כדלקמן:

"אולי הוא פוחד מלהזכיר אנשים מבלי לדעת את הנושא בכלל."

ש. אתה חושב שהנאשם 2 התנער מהכרות איתך כדי לא להסגיר אותך בחקירה

ת. לא להזכיר אדם בכלל בחקירה במשטרה. מן הסתם הוא יגיד שלא אם שואלים בחקירה אם הוא מכיר מישהו. כנראה שהוא פחד ולא רצה לסבך סתם ככה בן אדם

ש. יכול להיות שאדם גם לא ירצה להודות בהכרות כי אולי עשה איתך משהו לא בסדר

ת. הסבירי את השאלה.

ש. מפנה למצב תיאורטי שהנאשם 2 נמצא איתך בשוד מזוין ואז הוא בחקירה ובמקום לספר על היכרותכם הוא מתנער מהכרות איתך בכלל.

ת. כמו שאמרתי הוא פחד להגיד שהוא מכיר אותי מסיבה פשוטה כי מאשימים אותי ואותו כשותפים וביצענו משהו שלא היה אז טבעי שהוא יחשוש ויפחד ויעדיף להגיד שהוא לא מכיר.

ש. לא עדיף להגיד את האמת?

ת. שווה להגיד את האמת, אבל דברים כאלה אני לא חושב.

(ההדגשה אינה במקור ד.ע., עמ' 111 לפרוטוקול מיום 11.2.16 ש' 5 ואילך).

76. הגם שהנאשם 1 לא התכחש בעדותו בבית המשפט להיכרותו עם הנאשם 2 ניכר היה כי בורר את מילותיו אימת שנדרש להתייחס לעניינים הנוגעים ללב ליבו של האירוע גופו.

הנאשם 1 אישר כי נהג לעיתים לקבוע להיפגש עם חברים בסנוקר. בתחילה טען כי הנאשם 2 אינו נמנה עם אותם החברים שכן הקשר ביניהם מתמצה בשיחה אודות ענייני עבודה. מיד לאחר מכן ציין שנהג לקבוע פגישה בסנוקר גם עם הנאשם 2 ואולם בימות אמצע השבוע בלבד ולא בסופו (עמ' 101 לפרוטוקול מיום 11.2.16 ש' 14 ואילך)

77. דפוס התנהלות זה בא לידי ביטוי גם בהקשר לעניין מהותי נוסף, המפגש עם הנאשם 2 בסנוקר בעת הרלוונטית. הנאשם 1 ציין תחילה כי פגש ברדה ולא זכר שפגש את הנאשם 2. בהמשך שלל כי ראה את הנאשם 2 ואף תיאר את המחיצות בסנוקר ואת הקהל הרב שהיה במקום ובהמשך ציין: **"יכול להיות שראיתי אותו אבל לא יצא לי לשוחח איתו משהו כזה"** (עמ' 106 לפרוטוקול מיום 11.2.16).

שיחות הטלפון

78. כך עלה גם בהקשר לשיחות הטלפון, ראיות נוספות כבדות משקל המסבכות את הנאשמים ומחזקות את זיהויים על ידי המתלונן כמי ששדדו אותו יחדיו.

בהתאם לגרסתו כי בשעה 06:00 נם את שנתו שלל הנאשם 1 בחקירתו הראשית כי שוחח עם הנאשם 2 והתקשה להעלות הסבר לעצם התקיימות השיחה ולמשך הזמן שארכה, 49 שניות. גרסתו במהלך החקירה הראשית יובאו כלשונם ומדברים בעד עצמם:

"במקרה זה יכול להיות שהבנאדם התקשר ואני לא יודע, או שמישהו לקח ממנו שיחה. אבל לי לא יצא לדבר איתו בטלפון ב-6 בבוקר. השאירו לי המון הודעות בתא קולי, ככה שלא עניתי כי עליתי לישון וקמתי רק בשעה 11:30 בערך, בבוקר, והלכתי לכיוון חוף פלמחים.

ש. השיחה הזו ב- 6 בבוקר היא שיחה שנמשכת 49 שניות.

ת. לא זכור לי שדיברתי עם מישהו בשעות האלה, אמרתי את זה גם בחקירה.

ש. אבל למה זה נמשך 49 שניות? הסברת לי את זה אתמול בבית המעצר.

ת. אני לא זוכר. אולי דיברתי בעניינים של עבודה, לאו דווקא איתו לא זכור לי שדיברתי איתו.

ש. דיברנו אתמול והסברת לי מה יכול להיות שיחה של 49 שניות?

ת. תא קולי."

79. כך הדבר גם באשר לשיחה קודמת שנערכה בשעה 00:51:

ש. באותו יום יש שיחה מהנאשם 2, לפני השיחה הזו, ב-00:51 שיחה שנמשכת 13 שניות. באותו יום של האירוע.

ת. בשבוע הזה עבדתי ערב, בנגב קרמיקה ואני יכול לנסות להביא אישור.

ש. אנחנו מדברים על אותו יום שישי, יום האירוע. היה ב-06:00 בבוקר שיחה, ולפני זה עמוד 18

שיחה ב-00:51 לפני האירוע.

ת.לא זכור לי."

(עמ' 97 לפרוטוקול מיום 11.2.16 ש' 15 ואילך)

מציאת שטר של 50 פרנקים צרפתיים בתעודת הזהות של הנאשם 1

80. היה במציאת שטר של 50 פרנקים צרפתיים בתעודת הזהות של הנאשם 1, שמאפייניו זהים לשטר שנשדד מהמתלון, כדי להוות חיזוק נוסף לעדות המתלון באשר לזיהוי הנאשם 1 כמי שנטל חלק בשוד (ר' ס' 54 לעיל).

גם בהקשר זה התקשה הנאשם 1 להעלות הסבר מניח את הדעת. לדבריו קיבל את השטר בכותל המערבי מאישה דתיה, ביחד עם שטר של \$ 5 מבלי שהבהיר באיזה מסגרת הוענקו לו. לבד מהעובדה כי בחקירתו במשטרה **ת/18** ציין הנאשם 1 כי קיבל שטר של דולר, לא עלה בידו לומר מה עלה בגורלו של שטר נוסף זה והכיצד לא נמצא גם הוא בחזקתו. גם גרסתו של הנאשם 1 בדבר התחביב שסיגל לעצמו לאסוף שטרי כסף זרים לקתה בחוסר הגיון בעת שבסופו של יום הוברר כי חרף התחביב היה ברשותו שטר זה בלבד.

הפרכת האליבי

81. האליבי שמסר הנאשם 1, כי בעת הרלוונטית לאירוע השוד נם את שנתו בביתו, הופרך בעדותו של האב וגם בכך היה כדי לחזק את עדות המתלון בדבר הזיהוי.

בבית המשפט העיד האב כי עלה על יצועו ביום שישי בשעה 20:00 בעוד הנאשם 1 יושב עם אחיו בסלון וראה אותו רק למחרת היום, שבת, בשעה 09:00, שוטף את פניו, כשהוא לבוש במכנסי ג'ינס וחולצה לבנה עם כיתוב בצבע אפור.

בהודעתו במשטרה (**ת/11**) (להלן: "**ההודעה**") ציין האב בנוסף כי היה עד לכניסתו של הנאשם 1 אל הבית, בשעה 09:00-10:00.

82. נוכח הפער בין האמור בהודעה לבין עדותו של האב בבית המשפט, הוכרז כעד עוין. גם לאחר שרוענן זכרונה מהאמור בהודעה, שלל האב כי היה עד לכניסת הנאשם 1 אל הבית ועמד על דעתו כי הבחין בו לראשונה כשהוא שוטף את פניו. האב עמד על גרסתו זו גם כשעומת עם האמור בהודעה כי השעה בה שב הנאשם 1 אל הבית, בבוקרו של יום השבת, אינו מעשה של יום ביומו. (במאמר מוסגר יצוין כי גם בעדותו של האב בבית המשפט היה כדי לחתור תחת גרסת הנאשם 1 כי עלה על יצועו בשעה 03:30 וישן ברציפות עד השעה 12:00).

83. מצאתי לאמץ את האמור בהודעה שהוגשה כראיה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות ולהעדיף את האמור בה על פני עדותו של האב בבית המשפט. על פי האמור בהודעה שוכנעתי כי האב היה עד לכניסתו של הנאשם 1 אל הבית, בשעה התואמת את שעת סיום השוד, 09:30 לערך. זאת לאחר שנחה דעתי כי הוכחו כדבעי, מעדותם של החוקר שגבה את ההודעה וזדייה זאודו שתרגמה, כי יש באמור בה כדי לשקף את דברי האב

לאשורם והוכחו התנאים לקבלת כלל האמור בה, מפיו של האב, כראיה לאמיתות תכנו.

84. האב הפגין את מורת רוחו ממעמד העדות וניתן היה להתרשם מניסיונו להלך בין הטיפות. האב נמנע מלאשר פרטים מהותיים, שבאו לידי ביטוי בהודעה, אשר היה בהם כדי להפליל את בנו, הנאשם 1, לאחר שהכיר בחשיבותם לשאלות שבמחלוקת, כשהוא מטיל דופי בחוקר שכתב כאוות נפשו ובד בבד עם כך אישר את יתר הנאמר. כמו כן טען לאי הבנת הנשאל, חרף העובדה כי מהלך העדות תורגם על ידי המתורגמן.

85. בעיקר בא הדבר לידי ביטוי באשר לעולה מההודעה, כי היה עד לחזרתו של הנאשם 1 אל הבית, בשעת בוקר בלתי שגרתית, 09:00-10:00, העולה בקנה אחד עם שעת האירוע. האב שלל אמנם כי הדבר נאמר מפיו ואולם בד בבד עם כך, אישר כי חלקו האחר של המשפט, המתייחס לעובדה שראה את הנאשם 1 שוטף את פניו, אכן נאמר על ידו (עמ' 51 לפרוטוקול ש' 7).

86. חיזוק להתרשמותי בדבר אופן התנהלות האב מצאתי גם בעדותו המתפתלת בהקשר לצבע החולצה שלבש הנאשם 1, בניסיון להתחקות אחר תכלית השאלה ובאישורו בסופו של יום את האמור בהודעה בהקשר זה.

הדברים יובאו כלשונם ומדברים בעד עצמם:

"ת. מה ששאל אותי אני עניתי להם, שראיתי את הבן שלי בשעה 09:00 ולא ב-09:30, ולא ב-10:00, בשבת בבוקר. הוא שאל אותי אפילו מה הוא לבש.

ש. מה הוא לבש?

ת. הוא לבש ג'ינס, טישרט.

ש. איזה טישרט?

ת. כמו של המתורגמן, (לבוש בחולצה לבנה עם כיתוב בצבע אפור)

ש. בדיוק כזאת?

ת. למה כותבים את מה שלא אמרתי? זה לא צריך להיות ככה. אני אתן את מה שהם רוצים, אני אתן את עצמי, למה מוסיפים על דברים שלא אמרתי.

על החולצה של התורגמן כתוב הרבה, אבל החולצה שהוא לבד לא היה כתוב ככה.

ש. אז איזה צבע הייתה החולצה?

ת. למה אתם רוצים שאני אחשוב הרבה ואתם מדאיגים אותי. הוא לבש חולצה זה מה שאני יודע. אני לא יודע איזה צבע.

ש. אני מבקשת לרענן את זכורך לגבי צבע החולצה מתוך דברים שמסרת במשטרה? אתה סיפרת בהודעתך שאמרת מה הוא לבש, ואמרת שהוא לבש חולצה לבנה, עם ציור

מקדימה.

ת. כן אני אמרתי לך שהוא לבש חולצה כמו של המתורגמן שהוא בצבע לבן.

ש. אני מבינה שהחוקר כן כתב את מה שאמרת?

ת. כן."

(עמ' 48 לפרוטוקול מיום 24/12/15).

87. גם בחינת מכלול האמור בהודעה היווה תימוכין להתרשמותי כי היה באמור בה כדי לשקף את כלל הנאמר מפיו האב לאשורו. זאת לאחר שהשאלות שנשאל הובהרו לו באמצעות המתורגמן והשיב עליהן כשהוא מצוי במועדים הרלוונטיים אליהן הן מתייחסות, גם בלא הקשר לתאריך הכרונולוגי שבהם אירעו אלא בהתייחסות למועד החקירה. אף לא נטען על ידי האב כי שגה באשר למועד הרלוונטי אלא אך טען באשר לנאמר בהקשר למועד זה.

מההודעה עלה כי החוקר הציג לאב לוח שנה וביקש לקבל את התייחסותו למעשיו של הנאשם 1 ביום חמישי שחל 9 ימים קודם לכן. האב השיב **"אני לא יודע . אני לא זוכר."** אף לא היה זכור לאב מתי חזר הנאשם 1 אל הבית למחרת אותו היום, ביום שישי.

מנגד ובתשובה למאורעות אותה השבת, גולל האב את מהלך הדברים כמיטב זכרונו: **"בשישי בשעה 23:00 לערך אני הלכתי לישון ואני לא יודע איפה הוא היה אחרי זה. בשבת בבוקר, אני ראיתי אותו, בשעה 10:00 בבוקר, בשעה 09:00-09:30 בערך ראיתי את אצ'נף נכנס הביתה."** (ש' 21 ואילך). האב אף הוסיף וציין כי הנאשם 1 נראה לו כתמול שלשום, לא נראה בלחץ, נכנס הביתה שטף את פניו ופנה לחדרו לישון. כמו כן ציין האב כי גם אמו של הנאשם היתה עדה לחזרתו הביתה ומסר את פרטיה ואת מס' הטלפון הנייד שלה.

נמצאנו למדים כי מאורעות השבת הרלוונטית נותרו חרוטים בזיכרונו של האב נוכח חריגותם. לדבריו בהודעה **"רק באותו היום הוא חזר בשעה כזאת . הוא לא כ"כ יוצא החוצה."** (גיליון 2 ש' 35) ואף הוסיף והדגיש מדוע שם ליבו לשעת החזרה: **"אני שומר עליהם ואני משגיח מתי הם יוצאים ומתי חוזרים הילדים שלי."** (גיליון 2 ש' 39)

88. לא עלה בידי הנאשם 1 להעלות הסבר מניח את הדעת לעולה מההודעה באשר לחזרתו אל הבית בבוקרו של יום השבת בשעה 09:00 10:00. ההסבר המופרך שסיפק, כי האב התבלבל בינו לבין אחיו המבוגר ממנו במספר שנים, חיזק את התרשמותי בדבר חוסר מהימנות הנאשם 1 ואת גרסת האב בהודעה.

אף נמצאה התוספת הראייתית הנדרשת לקבלת ההודעה לאמיתות תכנה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות באישורו של הנאשם 1 כי לבש חולצה לבנה עם שרוול ארוך ועליה כתוביות בצבע שחור כפי שציין גם האב בהודעה ובבית המשפט.

89. גם עדותה של אימו של הנאשם 1, מארי טדסה (להלן: **"האם"**), שהובאה בעדת הגנה, לא העיבה על גרסתו של האב כפי שמצאה את ביטויה בהודעה.

הודעתה של האם במשטרה הוגשה בהסכמה כראיה לאמיתות תכנה, **נ/6**, נוכח התנהלותה בעדותה בבית המשפט והתכחשותה לחלק מהנאמר בה. אמנם בהודעתה לא אישרה האם את דברי האב בהודעה כי היתה עדה גם היא לכניסתו של הנאשם 1 אל הבית ואולם ציינה כי לא מן הנמנע שהאב ראה את הנאשם 1 בשובו אל הבית בעוד שהדבר נעלם מעיניה שכן היתה עסוקה בטיפול בנכדתה הפעוטה.

גם גרסתה כי התעוררה בשעה 09:30 והסיקה כי הנאשם 1 נם את שנתו מאחר ודלת חדרו היתה סגורה, אינה חותרת תחת עדותו של האב.

מעבר לנדרש יצוין כי נוכח טענת ההגנה בדבר אי מודעותו של האב לתאריכים ולקיומו של לוח שנה, התמקדה תחילת חקירתה של האם בשאלה זו. ניכר חוסר רצונה של האם לנדב מידע ואולם בסופו של יום עלה כי מודעת לתאריך יום עדותה 3/3 ואף כי מצוי בביתם לוח שנה. (עמ' 156)

זיהוי הנאשם 2

זיהוי ספונטני במהלך הפגישה

90. אין עוררין, בסופו של יום, כי המתלונן פגש בנאשם 2 באקראי, באותה השבת, בדרכו בחזרה לביתו מתחנת המשטרה. הוא פנה אליו הראה לו את החבלות שגרם לו וביקש ממנו להשיב לו את חפציו.

91. באשר למשקלו הראייתי של זיהוי ספונטני נקבע בע"פ 6056/07 **יעלב אלחמידי נ' מדינת ישראל** (26.3.09) כדלקמן:

"ככלל, משקלו הראייתי של זיהוי "ספונטני" (להבדיל ממסדר זיהוי או זיהוי מתוכנן אחר) נתון לשיקול דעתו של בית המשפט, על יסוד הנסיבות בהן התרחש הזיהוי..."

92. עוד נקבע באשר למשקלו של זיהוי ספונטני אל מול זיהוי חי, בע"פ 3055/06 **רמי גרובי נ' מדינת ישראל** (8.1.07):

"לדעת הסנגורית הזיהוי לוקה משום שאין מדובר במסדר זיהוי אלא בזיהוי ספונטני ולא היא. זיהוי ספונטני יכול להיות עדיף ואמין יותר מאשר זיהוי חי, בנסיבות מסוימות. ניתן בנקל להצביע על גורמים שבהם לזיהוי הספונטני עדיפות על פני הזיהוי במסדר. המזהה נמצא עם עצמו, ברגע הזיהוי הוא אינו חשוף ללחצים, ההשוואה היא בין דמות שהתקבעה במוחו לבין דמות האדם שבפניו והשכנוע הפנימי שלו - מקורו בדמות שנחרתה במוחו כשלם, בהבדל מפירוק השלם לגורמיו. ההסתייגויות הנשמעות בדרך כלל כנגד הזיהוי במסדר זיהוי ספונטני מקורן בחשד או בחשש שמא אין מדובר בספונטניות אלא בתכנון של החוקרים להפגיש את החשוד עם המזהה כאשר הנסיבות תרמוזנה למזהה כי לפניו החשוד. במקרה הנוכחי אין חשש שכזה. הזיהוי כל כולו מיוזמתה של המתלוננת בא, איש לא יזם מפגש ביניהם."

93. בענייננו יש בנסיבות הפגישה כדי להקנות משנה אמינות לזיהוי. שכן המדובר בפגישה שארעה באקראי, בלא התערבות כל גורמים אחרים, בסמוך לאחר קרות האירוע ובעודו טרי בזיכרונו של המתלונן. גם אישורו של הנאשם ולו בסופו של יום, כפי שיפורט בהמשך, בדבר נסיבות הפגישה מקנה משנה מהימנות לזיהוי.

94. ערה אני לכך שהמתלונן לא פנה באופן מידי למשטרה על מנת לדווח על הפגישה. ואולם בנסיבות שדבר

קיומה אינו שנוי במחלוקת לא יהא בכך כדי לחתור תחת מהימנות הזיהוי.

עתירת ב"כ הנאשם 2 לקבוע כי יש בהשתהותו של המתלונן בדיווח על הפגישה כדי להצביע על חוסר בטחונו בזיהוי באופן המעיב על כלל מהימנות הזיהוי, מרחיקת לכת. המתלונן אף לא עומת עם טענה זו בחקירתו הנגדית. הוא נשאל אך אודות כך שלא מצא לנכון לדווח על הפגישה בזמן אמת ולו בהודעה שנגבתה ממנו למחרת היום, 12/7/15. החקירה בהיבט זה באה לכלל סיום בטענת המתלונן כי אכן סיפר על הפגישה כבר למחרת היום (עמ' 23 לפרוטוקול ש' 19).

זיהוי במסדר זיהוי תמונות

95. לאחר הזיהוי הספונטני ביום 11/7/15 זיהה המתלונן את הנאשם 2 גם במסדר זיהוי תמונות, שנערך ביום 15/7/15. (לעניין ההלכה בדבר מסדר זיהוי תמונות ר' ס' 48-50 לעיל).

96. כעולה מדו"ח מסדר זיהוי התמונות **ת/3**, לא זיהה המתלונן את הנאשם 2 בוודאות מוחלטת אלא בשיעור של 90%. המתלונן עומת עם עובדה זו בחקירתו הראשית והסביר: **"כי לפני זה פגשתי אותו ודיברנו... יכול להיות שיש לו אח שדומה לו, או בתמונה קצת זויף. אבל זיהיתי שזה הוא."** (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 21).

97. עניין זה זכה להתייחסות נרחבת גם בחקירתו הנגדית של המתלונן בבית המשפט, לרבות בהקשר לפגישה, לזיהוי הוודאי בבית המשפט, אל מול הזיהוי בשיעור של 90% במסדר זיהוי התמונות וכן באשר לפרק הזמן של דקה שחלף עד לאותו הזיהוי והשיב כדלקמן:

"ש. ישבת גם עם הקטן אצל יונס גם ראית אותו במוצ"ש ובסוף - במסדר הזיהוי אמרת שאתה מזהה אותו רק ב-90% למה? למה לא ב-100%?

ת. זו תמונה, אני ראיתי את התמונה, אני יודע כבר. אני מכיר אותו. תפסתי אותו. יכול להיות יש שני אחים דומים, אך בכל זאת זיהיתי אותו.

ש. כאן אמרת לשופטת שאתה מזהה אותו ב-100% (את הבחור הקטן).

ת. כן.

ש. גם עכשיו יכול להיות שיש לו אח תאום זהה, אך איך עלינו מ-90% ל-100%.

ת. אני מכיר אותו. מיד זיהיתי אותו במשטרה. אמרתי רק ב-90% כי אולי יש לו אח. אני בטוח. עכשיו כשאני רואה אותו, אין ספק שזה הוא. גם דיברתי איתו כשחזרתי מהמשטרה.

ש. נכון. ולמרות זאת עדיין זיהית אותו במשטרה רק ב-90%.

ת. לא 90%. כשהראו לי את התמונה זה מה שאמרתי.

ש. כי לא היית בטוח ב-100% בתמונה?

- ת. הייתי צריך לראותו פיזית.
- ש. כשראית את התמונה הצבעת מיד?
- ת. כן.
- ש. בדוח מסדר הזיהוי, נראה שלקחה לך דקה להצביע עליו וזה לא היה ממש מיד.
- ת. ראיתי אותו ואמרתי מהר זה הוא. כשראיתי אותו, זיהיתי אותו.
- ש. ובכל זאת אני אומר שלקחה לך דקה.
- ת. לקח זמן כי גם עורך הדין שלו דיבר ושאל שאלות לגבי האחוזים. אז לקחה לי דקה לזהותו. (עמ' 22 לפרוטוקול ש' 7).
98. הסברו הכן של המתלון לפשר זיהוי את הנאשם 2 ברמת וודאות של 90% הצביע דווקא על מהימנותו ומחויבותו לדיוק. מבלי להיות מודע למשמעות המשפטית של דבריו, ביטא המתלון את הטעם בגינו יש להעדיף ככלל מסדר זיהוי חי על פני מסדר זיהוי תמונות והצורך בעניינו של הנאשם 2 לראותו פיסית על מנת לזהותו בוודאות גמורה.
- ואולם הזיהוי במסדר זיהוי התמונות אינו עומד בבידודו אלא קדם לו הזיהוי הספונטני במהלכו זיהה המתלון את הנאשם 2 פיסית, בלא סייג וכן ביתר הנסיבות בהן זוהה, פיסית ולא בתמונה, המתווספות אליו. על כן לא יהא באי וודאותו המרבית של הזיהוי במסגרת מסדר זיהוי התמונות, או בכך כי המתלון השתהה טרם הזיהוי פרק זמן של דקה, כדי לחתור תחת זיהוי הנאשם 2 עצמו באופן ספונטני אלא להתווסף אליו ולחזקו.
- זיהוי במסגרת העימות**
99. העימות בין המתלון לנאשם 2, נערך ביום 15/7/15, לאחר מסדר זיהוי התמונות, ת/27.
- מצפייה בדיסק המתעד את העימות, ת/27א, עלה כי המתלון זיהה את הנאשם 2 כבר בתחילת העימות כמי שהיכה אותו ביחד עם אחר נוסף. הוא פירט את הנסיבות בהן פגש בו, באותה השבת בסנוקר ואת העובדה כי לאחר מכן הלכו יחדיו לפאב והוא מימן עבורם את המשקאות ששתו, ביחד עם "הנמוך". המתלון ציין בנוסף כי הוא, הנאשם 2 והאחר הנוסף יצאו מהפאב וצעדו לכיוון ביתו ולדבריו: "מאחוריו השני הראשון שהיה חנק אותו בצוואר והשני בא אולי הוא נתן לי מכות בראש." בהמשך תאר המתלון כי האחר אחז בצווארו ובאותה העת הנאשם 2 היכה אותו מאחור.
100. המתלון שלל את דבריו ב"כ הנאשם 1 כי בדבריו "אולי הוא" הסתייג במהלך העימות מזיהוי הנאשם 2 בציינו: "לא אמרתי. ראיתי שהוא תפס אותי."
- התיבה "אולי הוא" נשמעת בבירור בדברי המתורגמן, המתרגם את הנאמר מפי המתלון ואולם אינה יכולה להיבחן במנותק מהשלב בו נאמרה ומהקשרה.

הנאשם 2 זוהה על ידי המתלון החל מתחילת העימות, כמי שהתלווה אליו מהסנוקר לפאב ותקף אותו ביחד עם אחר שהוא חברו, לאחר יציאתם ממנו והוא שב וזיהה אותו גם בהמשך העימות כמי שנטל חלק בפגישה. כעולה מגרסת המתלון בעימות, באירוע נטלו חלק שניים בלבד וזיהה בלא סייג את הנאשם 2 כאחד מהם. גם כאשר המתלון נוקט בלשון "אולי הוא" אינו מסתייג מזיהוי הנאשם 2, כמי שתקפו אלא מתייחס לתיאור תחילת התקיפה, שהתרחשה לנגד עיניו מקדימה ושלא לנגד עיניו, מאחוריו ולמהותה.

המתלון נקט בנוסח זה גם בעדותו בבית המשפט. הוא זיהה ללא סייג את הנאשם 2 כמי שתקף אותו ובעת שהתבקש לתאר את חלקו של הנאשם 2 באותו השלב אליו התייחס גם בעימות ציין: **"אחרי שקיבלתי מכה מהנאשם 1 מקדימה, הסתובב לי הראש, מאחורה גם מישהו שהיה מאחורי אולי הרביץ לי, זה היה הנאשם 2 הקטן. מצביע על הנאשם 2"**. (עמ' 6 לפרוטוקול ש' 4).

101. אחרי שהמתלון נוקט בלשון "אולי הוא" התפרץ הנאשם 2 וטען כי יש באמור כדי להצביע על כך כי המתלון אינו יכול לזהות את מי שתקפו וטופל עליו אשמת שווא. עורך העימות היסה אותו, מבלי שדבריו אלה של הנאשם 2 תורגמו למתלון ואף לא התבקשה תגובתו לכך.

בתגובתו זו של הנאשם 2 נראה כמי שעט על אמירת המתלון כמוצא שלל רב ואולם זו נזרקה לחלל האוויר מבלי שהישיר מבט כלפי המתלון. תגובה זו אף אינה יכולה להיבחן במנותק מכלל התנהלותו הבלתי אותנטית של הנאשם 2 בעימות, כפי שעולה גם מהסברו המפורש בעדותו באשר לפשר שמירתו על זכות השתיקה במהלכו: **"כי ניסיתי להרחיק את עצמי. אני יודע שאני מואשם בתיק של שוד ואני נחקר על התיק הזה כבר כמה ימים ואני יודע שהוא בא להאשים אותי שזה אני"**. (עמ' 141 לפרוטוקול ש' 20). כמו כן בעת שנמנע מלאשר את עצם התקיימות הפגישה בכדי להרחיק עצמו מהאירוע וגם זאת במחיר אי אמירת האמת לאמיתה: **"פחדתי לאכול את התיק ואוולה אכלתי אותו ורציתי להרחיק את עצמי"**. (עמ' 142 לפרוטוקול ש' 3).

102. עוד עלה מהעימות כי כשהתבקש הנאשם 2 בתורו להגיב על גרסת המתלון ציין אך שאין לו קשר לפרשה ושמר על זכות השתיקה. בהמשך טען שאינו מכיר את המתלון ולא שהה במחיצתו בפאב ולא שתה עמו בירה. משנתבקש להגיב לגרסת המתלון כי חבט בו מאחור בעוד האחר אוחז בו וחונק אותו, שמר הנאשם 2 על זכות השתיקה. הנאשם 2 בחר למלא פיו מים גם בעת שהמתלון סיפר אודות הפגישה ונסיבותיה.

זיהוי בבית המשפט

103. הדברים שנאמרו בנוגע לנאשם 1 בהקשר זה יפים גם לעניין הנאשם 2 (סעיפים 54-55 לעיל). כך באשר להסברו של המתלון בהקשר לוודאות זיהוי הנאשם 2 בבית המשפט, פנים מול פנים, אל מול זיהוי בתמונה, במסגרת מסדר זיהוי התמונות (סעיפים 95-96 לעיל).

גרסת הנאשם 2 וחוסר מהימנותה

104. גם הנאשם 2 לא זכה לאמוני. התרשמותי כי אין אמת בגרסתו, אוששה מפיו בציינו כי לא יהסס לשקר, ממניעים כאלה או אחרים. גם באשר אליו, היה בחוסר עקביותו, באופן התנהלותו בחקירה ובגרסתו השקרת כדי להוות תוספת ראייתית לעדות הזיהוי של המתלון נגדו (ר' ע"פ 5933/11 אדם איטל נ' מדינת ישראל (26.6.2014)).

החקירה במשטרה

105. גרסתו הראשונה של הנאשם 2 במשטרה נגבתה ביום 13/7/15 (ת/17).

הנאשם 2 ציין כי הגיע לסנוקר בשעה 02:00 ועזב בשעת הסגירה , 06:00. הוא שב ישירות לביתו, עלה על יצועו וקם בשעה 15:00. עוד לדבריו, עם שובו הביתה, פגש באמו.

הנאשם 2 אישר כי הנאשם 1 ורדה מוכרים לו מהשכונה בציינו: **"רואה אותם פה ושם בשכונה שלום שלום"** ואולם שלל כי פגש בהם בסנוקר. הנאשם 2 אף שלל כי מכיר את הפאב.

משנתבקשה התייחסות הנאשם 2 לשוני בין ממדי גופו לבין אלה של הנאשם 1 שינה לפתע את גרסתו, טען כי אינו מכירו וכי בדבריו קודם לכן כיוון לאחר בשם זהה, בן 17 שקומתו נמוכה משלו.

106. ניסיונו של הנאשם 2 להרחיק עצמו מכל קשר לאירוע והימנעותו מלהשיב לגופן של השאלות בא לידי ביטוי גם בהודעתו השנייה **ת/36** שנגבתה ביום 15/7/19.

הנאשם 2 נמנע מלבסס את טענת האליבי שהעלה ולהשיב במי פגש כשחזר לביתו בשעה 06:00 בהשיבו: **"מה עכשו אותה חקירה? אני רוצה להתייעץ בעו"ד."**

בהמשך ציין כי אין ברשותו מפתח לביתו ואמו היא שפתחה בפניו את דלת הבית. כשעומת עם דברי אמו השוללים גרסתו זו וטענתה כי פגשה בו ביום השבת רק אחרי שובה מבית הכנסת בשעה 10:00 טען כי התבלבלה.

107. בהודעתו השלישית מיום 21/7/15, **ת/38**, שלל הנאשם 2 היכרות עם הנאשם 1 וטען כי פגש בו לראשונה במשטרה. עם זאת לא היה בפיו הסבר להיותו נמנה עם אנשי הקשר של הנאשם 1 בשמות "נצח/ נצח ערבי", גם משהוצגו בפניו התכתבויות ביניהם. אף לא היה בפיו הסבר באשר לשיחות הטלפון בינו לבין הנאשם 1 במועד האירוע.

הנאשם 2 אישר את היכרותו עם רדה ואולם שלל כי קיים קשר טלפוני עמו.

העדות בבית המשפט

108. חוסר מהימנותו של הנאשם 2, חוסר עקביותו ומגמתיות גרסתו ניכרו על פני כל צעד ושעל בעדותו בבית המשפט, בנקודות המהותיות למהלך האירוע ונסיבותיו כמו גם לזיהוי על ידי המתלונן כמי שנטל בו חלק.

109. בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם 2 כי במועד הרלוונטי, 11/7/15, הגיע לבדו לסנוקר בשעה 02:00 ושהה במקום עד הסגירה, בשעה 06:00 לערך כשהוא משחק ושותה בירה. לאחר מכן שב ישירות לביתו ועלה על יצועו.

הנאשם 2 שלל את הנטען בכתב האישום כי תקף ביחד עם הנאשם 1 את המתלונן לאחר יציאתם מהפאב ואף שלל כי פגש בנאשם 1 במועד זה.

בנוסף שלל הנאשם 2 נחרצות את קיומה של הפגישה. לדבריו, במועד הנטען להתרחשותה בילה בסנוקר ואף טען כי אין ברשותו אופניים חשמליים.

ההיכרות עם הנאשם 1

110. בעדותו בבית המשפט אישר הנאשם 1 את היכרותו עם הנאשם 2. את התנודות בגרסתו בחקירה במשטרה והשקרים שנתגלו בה בהקשר זה הסביר בקודים חברתיים של התנהלות:

"אני בחקירה שלי אמרתי שאני לא מכיר אותו. אני בסביבה שגדלתי וממה שאני מכיר וממה שאני יודע ומאיפה שאני בא, אני לא מדבר במשטרה על בן אדם כלשהו, לא מוסר שם של מישהו במשטרה, לא עושים את הדברים האלה. אם חס וחלילה קורה שהוא נעצר ואני משתחרר זה כביכול שאני אמרתי את השם שלו, אמרתי שאני לא מכיר אותו, לא אומר שמות לא משנה מה." (עמ' 120 לפרוטוקול ש' 19)

111. דא עקא כי הסברו של הנאשם 2 אינו עומד במבחן המציאות. שכן בהודעתו הראשונה במשטרה אישר כי הנאשם 1 ורדה מוכרים לו מהשכונה ואך שלל כי פגש בהם בסנוקר. הנאשם 1 אף שב ואישר גם בהמשך החקירה במשטרה את היכרותו עם רדה.

שאלת ההיכרות בין הנאשמים, הרת גורל נוכח המיוחס להם יחדיו, זיהוים במשותף על ידי המתלונן וכן שיחות הטלפון במועד הרלוונטי. ואכן נמצאו למדים כי הנאשם 2 שינה גרסתו בהקשר זה, משנתחווה לו תכלית השאלה, נוכח נסיבות השוד המיוחס לו, הנוגעת לשוני בין ממדי גופו לבין אלה של הנאשם 1. עיתוי שינוי הגרסה אינו מקרי אם כן וביקש למזער את הנזק וטען כי אינו מכיר וכי בדבריו קודם לכן כיוון לאחר בשם זהה, בן 17 שקומתו נמוכה משלו.

112. אף נמצאו למדים כי האמת אינה נר לרגלי הנאשם בנוגע לנושאים נוספים ואף כאלה הקשורים בו בלבד ואינם קשורים לאחרים, באופן המקשה על רחישת כל אמון בגרסתו.

שיחות הטלפון

113. שיחות הטלפון בין הנאשמים בעת הרלוונטית מהוות כאמור לעיל ראיות כבדות משקל המסבכות את הנאשמים ומחזקות את זיהויים על ידי המתלונן כמי ששדדו אותו יחדיו.

על כן טרח הנאשם 2 להדגיש כי הלך לסנוקר לבדו, בלא תיאום עם הנאשם 1 ואף שלל כי פגש בו. משנדרש בהקשר זה לשיחת הטלפון שהתקיימה ביניהם בשעה 01:00 בקירוב, התקשה לספק הסבר החלטי ומניח את הדעת והיה גם בחוסר עקביותו ובנוסח המתפתל של תשובותיו כדי לחזק את התרשמותי באשר לחוסר מהימנות גרסתו:

"ת. אומרים שאני התקשרתי אליו. אני לא זוכר על מה דיברתי איתו, יכול להיות שהיה שיחות, לא זוכר על מה דיברנו באמת שלא.

ש. יכול להיות שתיאמת איתו שתפגשו בסנוקר ב-2? גם הוא סיפר שב-2 בלילה הלך לסנוקר? יכול להיות שבשיחה בשעה 00:51 בלילה קבעת איתו להיפגש בסנוקר?

ת. יכול להיות שכאילו קבענו אבל לא ראיתי אותו. לא זוכר שקבעתי איתו, באמת לא זוכר.

ש. אם היית קובע איתו היית מחפש אותו?

ת. אם אני קובע איתו הוא לא בא? לא מחפש אותו מה יש לי לחפש אותו.

ש. כשאתם מתאמים וכשאתה מגיע אתה רוצה לוודא אם גם הוא הגיע? הגעתם שניכם לסנוקר בשעה יותר מאוחרת, האם היית מחפש אותו?

ת. מה יש לי לבדוק? לא זכור לי כלום."

(עמ' 125 לפרוטוקול ש' 20 ואילך)

הפאב

114. כך הדבר גם באשר לפאב, אשר לדברי המתלונן בילו בו יחדיו, עובר לשוד. בניגוד לגרסתו בהודעתו **ת/17** אישר הנאשם 2 בעדותו בבית המשפט כי מודע לקיומו של הפאב ואף מכיר את יונס בעליו, הגם שהקשר ביניהם נותק כ- 5-6 שנים קודם לכן (עמ' 119 לפרוטוקול ש' 24 ואילך).

ניסיונו להרחיק עצמו נוכח המיוחס לו ולנאשם 1, לאחר בילוי בפאב, השתקף מהסברו המופרך של הנאשם 2 בחקירתו הנגדית כי התוודע לפאב במהלך הזמן שחלף ממתן הודעתו במשטרה. חרף גרסתו בד בבד עם כך, כי בעל הפאב מוכר לו מימים ימימה (עמ' 137 לפרוטוקול).

הפגישה

115. ראייה מכריעה לגביה נמנע הנאשם 2 מלומר את האמת לאשורה, הוא עניין הפגישה, במהלכה זוהה על ידי המתלונן באופן ספונטני כמי שנטל חלק בתקיפה. בלא הנד עפעף, הוכחש דבר קיומה של הפגישה על ידי הנאשם 2 לאורך כל הדרך. לרבות במהלך עדותו בחקירה הראשית בבית המשפט, כדלקמן:

ש. אומר אותו אדם ששדדו אותו, שיום למחרת במוצאי השבת הוא פגש אותך כשאתה רכוב על אופניים חשמליות והוא דיבר איתך ואמר לך תחזיר לי את מה שלקחת ממני

ת. לפי מה שאני יודע ולפי מה שאמרו הוא מאושפז בבית חולים.

ש. תתייחס למה שהוא אומר.

ת. יום למחרת גם הייתי בסנוקר עד שעה 5-6 בערב לא פגשתי את האדם הזה, את הבחור מהחדר חקירות לא ראיתי, רק מהחדר חקירות, לא מכיר אותו.

ש. תתייחס לטענה שהיית עם אופניים חשמליות.

ת. אין לי אופניים חשמליות."

(עמ' 120 לפרוטוקול ש' 7 ואילך).

116. בהמשך לקו הגנה זה טען הנאשם 2 גם במהלך החקירה הנגדית כי פגש במתלונן לראשונה בעימות. שינוי הלבבות בהקשר לעצם הפגישה ונסיבותיה חל בהמשך החקירה הנגדית, מיוזמתו של הנאשם 2 וכהסבר לפשר זיהוי המוטעה על ידי המתלונן. בסופו של יום אישר הנאשם 2 את חלקן הארי של נסיבות הפגישה, באופן התומך בזיהוי על ידי המתלונן והסברו שלקה בחוסר מהימנות משווע העיב ביתר שאת על מהימנותו, כדלקמן:

"ש. אספר לך, מאחר והמתלונן אמר באופן בטוח שיוכל לזהות את התוקפים אם יראה אותם אז החליטו לעשות לו דפדוף והציגו לו עשרות אולי מאות של אנשים והוא עובר עליהם והוא לא בוחר אף אחד מהם לטפול עליהם את האשמה, הדבר הזה נגמר בלא כלום, ואז מתבצעת עוד פעולה חקירתית, מתבצע מה שנקרא מסדר זיהוי תמונות, מסומן בחומר החקירה ת/3, ומתוך 8 התמונות שהוצגו בפניו אחרי שהוצגו לו קודם תמונות נוספות שבהם הוא לא זיהה, הוא מצביע על התמונה שלך, ואני שואלת אותו שוב - למה אתה? אתה אומר שאתה לא קשור, לא מכיר אותו, אין לך סכסוך איתו?"

ת. לא יודע להסביר למה, יכול להיות ראה אותי באותו ערב וחשב שזה אני, לא יודע למה.

ש. בוא נדבר על "ראה אותי באותו ערב", אספר לך, וזה היה גם בעימות ביניהם וגם המתלונן העיד כאן, שבאותה שבת בה מתרחש האירוע בבוקר ואחרי שהיה בית החולים ובמשטרה, הוא ראה אותך בשכונה, הוא ראה אותך בשכונה ופנה אליך ומספר שאמר לך תסתכל מה עשיתם לי, והציג את החבלות שלו, ו סיפר שביקש את הארנק שלו חזרה. הוא זיהה אותך באותו יום, הרבה לפני המסדר זיהוי תמונות וידע לפנות אליך - האם זה אדם מבולבל?

ת. כן, שבאותו יום אמר שראה אותי, הסתובבתי עם אופניים ועברתי ליד הבחור זה, הוא עמד מתחת לאיזה עמוד, ראיתי אותו עומד שם, והסתכל עלי, ואני עם האופניים, המשכתי לנסוע ועשיתי עוד כמה סיבובים והוא המשיך להסתכל עלי ועקב אחריי, ואמרתי לו מה, והוא אמר תחזיר לי את התיק, הוא לא הראה לי שום פצעים, וזהו. רק אמר לי תחזיר לי את התיק. ואחר כך אמרתי לו איזה תיק. ענה לי התיק התיק, אמר לי אתה וחבר שלך. וגם משם המשכנו לדבר וגם לא ממש הבנתי אותו ואז נסעתי, חשבתי שהוא מסטול או משהו ונסעתי.

ש. עם איזה אופניים היית?

ת. חשמליות. יש לי אותם מחבר.

ש. היה לך עימות עם המתלונן הזה במשטרה, אתה זוכר?

ת. כן.

ש. בסוף העימות הוא סיפר את הסיפור שהרגע סיפרת, סיפר שהוא פגש אותך, והיית עם אופניים חשמליות, מה הגבת?

- ת. אני לא זוכר.
- ש. אתה בחרת לשמור על שתיקה, למה?
- ת. כי ניסיתי להרחיק את עצמי. אני יודע שאני מואשם בתיק של שוד ואני נחקר על התיק הזה כבר כמה ימים ואני יודע שהוא בא להאשים אותי שזה אני.
- ש. אני לפני כמה דקות, כאן במסגרת חקירה נגדית, שאלתי אותך מתי פגשת במתלונן לראשונה?
- ת. בעימות.
- ש. אבל עכשיו סיפרת שלא פגשת במתלונן רק בעימות אלא שפגשת אותו גם ביום שבת, יום האירוע, עם האופניים החשמליות - תסביר
- ת. אז אמרתי.
- ש. למה לא סיפרת לנו שבעימות אתה כבר יודע מי זה ואתה כבר יודע מה הוא טוען כלפך, כי פגשת אותו בשכונה והוא ביקש ממך את התיק?
- ת. פחדתי לאכול את התיק ואוולה אכלתי אותו ורציתי להרחיק את עצמי.
- ש. וכאשר בחרת לשקר כאן בבית המשפט תחת שבועה ואמרת שפגשת אותו פעם ראשונה בעימות.
- ת. עד שלא אמרת לי לא זכרתי.
- ש. אבל אתה הזכרת לי, בתשובה לשאלה אחרת לגבי אותו ערב שפגשת בו, ואז נזכרתי אני לשאול אותך לגבי אותו ערב - תסביר?
- ת. את אמרת לי על האופניים החשמליות."

(עמ' 140 לפרוטוקול ש' 21 ואילך)

הפרכת האליבי

117. הנאשם 2 העיד כי בשעת השוד נם את שנתו בביתו. בצינו כי אמו היא זו שפתחה לפניו את הדלת עם שובו מהסנוקר בסמוך לשעה 06:00, מאחר ואין ברשותו מפתח.
118. דא עקא כי אמו של הנאשם 2 לא תמכה בגרסה זו. שכן מעדותה עלה כי ראתה את הנאשם 2 לראשונה, ביום השבת, רק לאחר שובה מבית הכנסת, בשעה 10:00, בעודו נם את שנתו (עמ' 44 לפרוטוקול ש' 6).
119. עוד ייאמר כי גרסת הנאשם 2 שנוזקק כבשגרה לחסדי אחרים ואמו בכללם, על מנת לבוא בשערי ביתו,

מאחר ונמנע כבשגרה מלהצטייד במפתח, תמוהה ובלתי מהימנה על פניה. הסבריו הבלתי מניחים את הדעת של הנאשם 2 חיזקו ביתר שאת את מגמתית הגרסה, כדלקמן:

"ש. ואתה לא מחזיק מפתח?

ת. לא, וכשאני יוצא אני מעיר את אחת מאחיות שלי כדי שינעלו אחריי את הדלת.

ש. למה אמך חושבת שאתה מסתובב עם מפתח?

ת. כשאני מגיע למשל ב-2 בלילה, אני מתקשר לאחותי שתפתח לי את הדלת. אמא שלי לא ישנה בבית, היא מחכה שאני אחזור, ואז אני מתקשר לאחת מהאחיות שלי ואומר לה שתפתח לי את הדלת.

ש. סיפרת שאמא שלך לא ישנה ומחכה לך?

ת. נכון. היא דואגת, אבל לא תשב כל הלילה ותחכה לי אלא תלך באיזה שהוא שלב לישון.

ש. אני קצת מבולבלת, אמך מודאגת שאתה אל נמצא בשעות הלילה ומחכה עד שהיא נשברת, כאילו כבר קשה לה להמתין, אז למה אתה לא מתקשר אליה כדי שתפתח ותהיה לה שינה רגועה?

ת. אני מעדיף להתקשר לאחותי. מרגיש יותר נוח.

ש. למה אמא שלך חושבת שיש לך מפתח?

ת. כי אני כמעט לא מתקשר אליה כדי שתפתח לי את הדלת.

ש. למה באותה שבת אתה לא התקשרת לאחותך אלא אמא שלך פתחה את הדלת?

ת. כאילו ... כנראה.. דפקתי בדלת."

(עמ' 132 לפרוטוקול ש' 8 ואילך)

120. גרסה זו של הנאשם 2 כי אין ברשותו מפתח נותרה בעלמא, בעת שלא עוגנה בראיות ואמו אף לא עומתה עמה בחקירתה הנגדית.

סוף דבר

121. לאחר ששוכנעתי כי הוכחה זהותם של הנאשמים כמי שנטלו חלק באירוע נושא כתב האישום ובעבירות המיוחסות להם על פיו, אני מרשיעה אותם בביצוען.

ניתנה והודעה היום ח' אלול תשע"ו, 11/09/2016 במעמד הנוכחים.

דבורה עטר , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נקבע לשמיעת הטיעונים לעונש ליום 29.12.16 בשעה 09:00.

שירות המבחן יגיש בעניינו של הנאשם 2 תסקיר וזאת עד ליום 25.12.16.

מספר הטלפון של הנאשם 2: 054-7044106, כתובת: הכנסת 4/3 ראשל"צ.

מספר הטלפון של בא כוח הנאשם 2: 050-9454548, פקס: 077-5621918.

אני מורה בהסכמת הצדדים על הארכת מעצרו של הנאשם 1 ב - 90 ימים נוספים, מיום 24.10.16 או עד למתן פסק הדין המוקדם מבין השניים.

הנאשם 1 יובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום ח' אלול תשע"ו, 11/09/2016 במעמד הנוכחים.

דבורה עטר , שופטת